

La Junaj Detektivoj

Rakonto pri Kontrabandistoj

de J. H. Sullivan F. I. L., F. B. E. A.

Estro de la lingvo-fako

Egerton Park School, Manchester, Britio

Stepo 和 Komo 汉译

e-librigita de Elerno

novembro 2011

Antaŭparolo

(por instruistoj kaj gvidantoj)

Ĉi tiu libreto estas verkita precipe por tiuj geknaboj, kiuj lernas Esperanton en lernejoj, kvankam ĝi servos egale por aliaj, kiuj aliloke lernas la lingvon.

Mi verkis ĝin ĉar, post sperto pri la instruo de Esperanto al lernantoj 13/14-jaraj, mi trovis mankon de legolibroj, kiuj estas kaj sufiĉe simplaj kaj sufiĉe interesaj al tiaj geknaboj. Laŭ mia sperto, ne plaĉas al ili rakonto pri infanetoj kiuj ludas per pupoj, k.t.p., nek pri kulturaj temoj, sed preskaŭ ĉiuj ŝajnas ami historiojn pri kontrabandistoj, ŝtelistoj, subteraj tuneloj, k.t.p.

Fine mi klarigu, ke la fono de la rakonto situas ĉe la landlimo de du tute imagaj landoj, tial, ke ĉiu leganto povu imagi la lokon laŭ sia propra sperto.

J. H. SULLIVAN

Noto de la eldonantoj

Tro ofte Esperanto-instruistoj plendas pro manko de taŭga, facila legomaterialo, senvere ekscii kio jam ekzistas. S-ro Sullivan mastras la arton de verkado de infanrakontoj kaj mem instruas Esperanton en duagrada lernejo dum multaj jaroj. Ni forte rekomendas al vi ne nur ĉi tiun sed ankaŭ ĉiujn liajn aliajn rakontojn. Ili estas havablaj de la libro-servo de la Brita Esperanto-Asocio.

R. H. M. MARKARIAN, E. R. D., M. A., F. B. E. A.

**Ĝenerala Sekretario de la Brita
Asocio de Esperanto-instruistoj**

Ĉapitro 1

La farmdomo de s-ro Konrado Parano staris inter la malgranda vilaĝo Montoverda kaj la landlimo, kaj ĉe la fenestro de dormĉambro, en varma tago en Aŭgusto, sidis knabo dektrijara. Li estis Andreo Trentano, Nevo de la farmisto, kaj tie, post la tagmanĝo, li sidis, rigardis la kampojn kaj montetojn, kaj revis.

Tie, li pensis, malpli ol du kilometrojn for, estas la rivero, kaj ĉe la alia flanko de la rivero estas Karenlando. Se oni promenas apud la rivero, oni ofte renkontas la gardistojn, kiuj marŝas laŭ la riverbordo por gardi kontraŭ kontrabandistoj, kiuj volas iri aŭ veni trans la riveron.

Andreo estis normala, sana knabo, kaj li ofte pensis pri la kontrabandistoj. Li legis librojn kaj rakontojn pri la antaŭaj tempoj kaj imagis, ke li mem estas gardisto, kiu kaptas faman kontrabandiston kaj gajnas grandan rekompencan. Sed li supozis, ke tiaj aferoj ne okazas en la modernaj tagoj, kaj kiam li pensis pri la gardistoj, kiuj ĉiam marŝas laŭ la riverbordo, li komprenis, ke oni devas esti tre kuraĝa kaj tre kapabla por transiri la riveron sen kapto.

Dum li revis, la pordo malfermiĝis, kaj lia ĝemela fratino Lizbeta envenis. "Hej, maldiligentulo," ŝi kriis, "kial vi restas en la domo je tia bela tago? Ĉu vi volas veni el la domo, kaj promeni en la kampoj?"

"Ni iru al la rivero, Andreo," proponis Lizbeta. "Eble vi vidos unu el viaj amataj kontrabandistoj."

Post momento ŝi reparolis.

"Kaj kiu diris al vi, ke ili ne ekzistas nun?" ŝi demandis. "Se ne ekzistus

康纳德·帕兰诺的庄园坐落在被称为绿山的小村庄和边境之间。在八月温暖的一天，在卧室的窗前坐着一个十三岁的小男孩。他名叫安德烈·特能汤，是这个庄园主的侄儿。吃过午饭以后，他就坐在那儿，看着农田和山峦，沉浸在幻想之中。

他在想，从那里不到两公里的地方就是一条河，在河的对岸是卡伦兰德。在河边散步常常能看见沿着河岸行走的警卫士兵，他们是对付那些来往于界河的走私者的。

安德烈是正常健康的孩子，他常常会去思考走私者的问题。他读过过去的一些书籍和故事，也曾想象过他自己就是一个警卫战士，他抓住了一名臭名昭著的走私者，还因此获得了巨额的奖赏。但是，他认为那样的事情在现在不会发生了。想到在河岸巡逻的警卫战士，他开始明白，那些能越过界河而不被抓住的家伙应该是胆大包天和颇有能耐的。

正当他在遐想的时候，门开了，他的双胞胎妹妹丽丝贝塔走了进来。

"嘿，懒东西，"她叫道，"这么好的天气，干嘛呆在家里？你不想出去到田间去散步吗？"

"我们到河边去吧，安德烈，"丽丝贝塔提议说。"可能你还会见到你日思夜想的走私犯哩。"

过了一会儿她又说道："是谁对你说现在没有走私犯啦？"她追问道："如果真的没有走私犯了，警卫们就不会沿着河岸巡逻

kontrabandistoj, la gardistoj ne marŝus laŭ la riverbordo.”

Estis paŭzo, dum Andreo pensis pri tio.

“Jes,” li respondis, “tio estas vera. Sed certe ili ne povas transiri la riveron, ĉar se persono transirus la riveron, la gardistoj facile kaptus lin.”

Andreo kaj Lizbeta daŭrigis la promenon, kaj baldaŭ ili vidis unu el la gardistoj, kiu ĵus turniĝis apud la akvofalo, kaj nun remarŝis laŭ la bordo de la rivero. Kiam li vidis la ĝemelojn li haltis kaj ridetis amike.

“Bonan tagon,” li diris. “Kiel iras la vivo ĉe la farmdomo? Ĉu vi estas feliĉaj en Montoverda?”

“Dankon, yes,” respondis Lizbeta. “Ĝi estas bona loko. Ni amas la kamparon. Se Patro nur estus kun ni ...”

La patrino de la du infanoj estis mortinta kaj ilia patro laboris en la malproksima ĉefurbo. Andreo kaj Lizbeta ne povis loĝi tie kun li, ĉar li multe vojaĝis, kaj li sendis ilin al Montoverda por loĝi kun onklo Konrado kaj onklino Maria. Tie, de tempo al tempo, li vizitis ilin, kaj la gefratoj multe ĝuis la vizitojn. Konrado Parano ne estis ilia vera onklo, sed ilia patro konis lin dum multaj jaroj, kaj kiam la patrino mortis, la farmisto konsentis ricevi ilin. Ili iris al la vilaĝa lernejo, sed nun estis la ferioj kaj ili estis liberaj.

Kiam ili lasis la gardiston, la geknaboj malrapide repromenis al la farmdomo, kaj parolis pri la patro. Kiam ili venis al loko kie ili povis vidi la domon, Lizbeta subite metis la manon sur la brakon de Andreo.

“Rigardu,” ŝi diris. “Jen tiu aŭtomobilo denove. Tio estas stranga

laŭ.”

一时间大家都沉默无语，安德烈琢磨着这件事。

“是啊，”他答道，“就是这样啊。他们肯定过不了河的，因为如果有人过河，警卫们会很容易抓住他的。”

安德烈和丽丝贝塔继续走着，不久他们看到了一名警卫，他刚在瀑布旁转过身来，沿着河岸继续巡查。当他看到这对双胞胎时，他停了下来，友善地微笑着。

“你们好，”他说道，“农舍的生活怎么样啊？在绿山开心吗？”

“谢谢！是啊，挺好的，”丽丝贝塔答道，“这是个好地方，我们喜欢田野，要是爸爸和我们在一起……”

两个孩子的母亲已经不在人世了，他们的父亲在遥远的首都工作。因为他总是出差，安德烈和丽丝贝塔没法和他一起在那儿住，所以他把他们送到绿山这个小村庄，让他们跟着康纳德叔叔和玛利亚婶婶一起住。他时不时地去那里看望他们，每次爸爸来兄妹俩都开心的不得了。康纳德·帕纳诺并不是他们的亲叔叔，他们的父亲认识他很久了，所以当他们的妈妈去世之后，这位庄园主就同意收留他们。他们在村里的学校上学，不过现在正是假期，他们可以随意玩耍。

兄妹俩离开了那名警卫，他们谈论着父亲，慢慢地向农庄走去。他们已经能看到那房子了，正当他们走近时，丽丝贝塔突然伸手抓住了安德烈的胳膊。

“看啊，”她说，“又是这辆车，真是怪事啊。”

afero.”

“Kial stranga?” demandis ŝia frato. “Ĝi apartenas al komerca amiko de onklo Konrado. Kiam li venas por vidi Onklon, nature la aŭtomobilo venas ankaŭ.”

“Stultulo! Ne estas la aŭtomobilo kiu estas stranga. Sed ĉu vi ne rimarkis, kio okazas kiam ĝi venas?”

“Ne,” diris Andreo. “Mi ne rimarkis, ion neordinaran. La viro eniras en la oficejon de la onklo, kaj poste elvenas kaj foriras.”

“Ŝ—ŝ—ŝ,” flustris Lizbeta, dum ili pasis la aŭtomobilon, kaj ili eniris kune. “Venu al la fenestro kaj rigardu.”

Ili eniris la manĝoĉambron, sidigis apud la fenestro, kaj atendis. Baldaŭ ili aŭdis paŝojn, kaj post unu-du momentoj ili vidis la onklon kaj la vizitanton. La vizitanto portis grandan pakajon, kiun li metis en la aŭtomobilon. Tiam li mem eniris, adiaŭis la farmiston kaj forveturis.

“Jen,” flustris Lizbeta. “Ĉu vi vidis?”

“Kion? Mi ne vidis ion strangan.”

“Ho, vi!” respondis la knabino senpacience. “Vi revas pri la kapto de kontrabandistoj; vi neniam kaptus eĉ muson! Ĉu vi ne vidis la grandan pakajon, kiun la viro portis?”

Andreo ne komprenis.

“Ĉu ĝi estis speciala pakajo?”

“Ne ...,” diris Lizbeta. “Sed ĉiam li portas similan pakajon, kiam li foriras. Kaj ĝi venas el la kelo!”

“El la kelo!” Nun Andreo vere surpriziĝis. La kelo estis ĉiam ŝlosita, kaj oni ne permesis, ke la ĝemalaj eniru. Kio povas esti en la pakajoj, kiujn la stranga vizitanto ĉiam forportas el la kelo? Jen vera mistero.

“Eble li estas kontrabandisto,” diris Andreo, kaj liaj okuloj brilis. “Do, ni

“怎么怪啦？”她的哥哥问道，“它是康纳德叔叔的一个商人朋友的。他来看叔叔时，那车自然也会来啊。”

“笨死你啦！奇怪的不是车啊。但你没注意，车来的时候发生了什么事吗？”

“没啊，”安德烈说，“我没发现有什么不同寻常的事啊。那人走进叔叔的办公室，然后出来走掉了。”

当他们经过那辆车时，丽丝贝塔悄声说道，“嘘—嘘—嘘”，他们一同走进屋去，丽丝贝塔又说，“到窗户这儿看看吧。”他们走进餐厅，在窗旁坐下，守候着。一会儿，他们听到了脚步声，很快他们就看到了叔叔和那个客人。那客人拎着一只很大的箱子，他把箱子放进了车里，自己也上了车，然后跟农场主道别，驱车离去。

“瞧，”丽丝贝塔悄声道，“看到了吗？”

“看到什么？我没看到有什么奇怪的事啊。”

“你啊，唉！”那女孩不耐烦地答道，“你幻想着抓走私贩，可你连只小老鼠都没抓住过！你没看到那人提的那只大箱子吗？”

安德烈一时不明所以。

“它很特别吗？”

“不……”丽丝贝塔说，“但他走的时候总是拿着很相似的箱子，这是地下室里的箱子。”

“地下室的！”现在安德烈非常诧异。地下室一直都是锁着的啊，他们是不准进去的。那个奇怪的客人总是从地下室里拿出来的箱子里是什么啊？真是神秘的很啊。

“也许他就是走私贩呢，”安德烈说着，两眼大放光芒。他接着说，“我们得做一回侦

devas esti detektivoj, kaj kapti lin. Vi diras, ke li ĉiam forportas similan pakajon, kiu venas el la kelo. Li portas nenion, kiam li venas. Ni neniam vidas la onklon meti ion en la kelon, kaj ĝi estas ĉiam ŝlosita. Tio ja estas stranga afero! Sed, se li estas kontrabandisto, kiel ni povas kapti lin?"

"Unue," respondis Lizbeta, "ni devas teni la okulojn nefermitaj. Eble ni vidos la onklon meti pakajon en la kelon, aŭ eble ni povos trovi la ŝlosilon kaj serĉi en la kelo. Kaj due, ni devas teni la orelojn nefermitaj, kaj eble ni aŭdos ion, kio klarigos la aferon."

Andreo konsentis, kaj tiel komenciĝis la Afero de la Misteraj Pakajoj. La junaj detektivoj ridetis silente unu al la alia, kaj je tiu momento onklino Maria envenis kun la vespermanĝo.

Ĉapitro 2

Dum kelkaj tagoj la gefratoj vidis nenion kaj aŭdis nenion, kio povis helpi ilin. Iun tagon, dum la matenmanĝo, Andreo subite demandis al la onklo:

"Ni ofte vidas la gardistojn, kiuj marŝas laŭ la riverbordo. Ĉu multaj kontrabandistoj transiras la riveron?" La onklo respondis, "Kompreneble ne. Oni tuj kaptus ilin!"

Tio estis ĝuste kiel Andreo antaŭe pensis, kaj li komencis dubi pri la afero. Li malfermis la buŝon por demandi plu, sed subite Lizbeta piedfrapis lin sub la tablo, kaj li kaptis avertan rigardon de ŝiaj brunaj okuloj.

"Ne menciui la pakajon!" la okuloj ŝajnis diri, kaj li restis silenta.

Du pluaj tagoj pasis sen okazaĵo, sed je la tria tago, dum onklo Konrado laboris en la kampo, kaj onklino Maria

prokuri lin. Li diras, ke li ĉiam forportas similan pakajon, kiu venas el la kelo. Li portas nenion, kiam li venas. Ni neniam vidas la onklon meti ion en la kelon, kaj ĝi estas ĉiam ŝlosita. Tio ja estas stranga afero! Sed, se li estas kontrabandisto, kiel ni povas kapti lin?"

"Unue," respondis Lizbeta, "ni devas teni la okulojn nefermitaj. Eble ni vidos la onklon meti pakajon en la kelon, aŭ eble ni povos trovi la ŝlosilon kaj serĉi en la kelo. Kaj due, ni devas teni la orelojn nefermitaj, kaj eble ni aŭdos ion, kio klarigos la aferon."

Andreo konsentis, kaj tiel komenciĝis la Afero de la Misteraj Pakajoj. La junaj detektivoj ridetis silente unu al la alia, kaj je tiu momento onklino Maria envenis kun la vespermanĝo.

Dum kelkaj tagoj la gefratoj vidis nenion kaj aŭdis nenion, kio povis helpi ilin. Iun tagon, dum la matenmanĝo, Andreo subite demandis al la onklo:

"Ni ofte vidas la gardistojn, kiuj marŝas laŭ la riverbordo. Ĉu multaj kontrabandistoj transiras la riveron?" La onklo respondis, "Kompreneble ne. Oni tuj kaptus ilin!"

Tio estis ĝuste kiel Andreo antaŭe pensis, kaj li komencis dubi pri la afero. Li malfermis la buŝon por demandi plu, sed subite Lizbeta piedfrapis lin sub la tablo, kaj li kaptis avertan rigardon de ŝiaj brunaj okuloj.

"Ne menciui la pakajon!" la okuloj ŝajnis diri, kaj li restis silenta.

Du pluaj tagoj pasis sen okazaĵo, sed je la tria tago, dum onklo Konrado laboris en la kampo, kaj onklino Maria

vizitis la vilaĝon por paroli kun amikino, Lizbeta subite kuris en la ĉambron, kie Andreo legis libron.

“Andreo!” Ŝi kriis. “Rigardu, kion mi trovis!”

Ĝi estis ŝlosilo.

“La ŝlosilo de la kelo!” klarigis Lizbeta.

La gefratoj rigardis unu la alian kun ekscito; tiam Andreo iris al la pordo.

“Venu, do,” li kriis. “Rapide! Ni devas eniri la kelon kaj rigardi antaŭ ol la onklino revenos.”

Rapide ili kuris al la pordo de la kelo, malŝlosis ĝin, kaj puŝis ĝin. La pordo estis peza, kaj grincis laŭte. La ĝemeloj paŭzis, time.

“Estas nenio,” diris Andreo, fine, “Ĝi sonas laŭte ĉar ĉio alia estas silenta.”

Do, ili malfermis la pordon kaj kviete malsupreniris la malluman ŝtuparon. La kelo estis mallumeta, sed ili povis vidi sufiĉe por promeni ĉirkaŭe en la granda ĉambro. Ĝi ŝajnis esti malplena. Ili serĉis ĉie, sed trovis nenion. En la dekstra muro estis pordo, kaj kiam ili estis certaj, ke estas nenio alia, ili puŝis ĝin. Ĝi ne estis ŝlosita, kaj ili facile malfermis ĝin. Ili trovis alian grandan ĉambron ... ankaŭ malplena! Estis nenio en la tuta kelo!

En la mallumeto la gefratoj rigardis unu la alian. Kion ili faru nun?

“Eble estas sekreta pordo en unu el la muroj,” flustris Andreo, kiu ofte legis pri similaj aferoj. “Ni frapu ilin por aŭdi, ĉu ili estas solidaj.”

Atente la geknaboj ekzamenis la ŝtonajn murojn de la kelo, kaj frapis ilin, sed ili estis ĉiuj el solida ŝtono.

“Do, ni scias,” mallaŭte diris Lizbeta, kiam ili estis denove ĉe la ŝtuparo, “ke

“安德烈！”她叫道，“看我找到了什么！”

那是一把钥匙。

“是地下室的钥匙！”丽丝贝塔解释道。

兄妹俩兴奋地你看看我，我看看你，这时安德烈向门口走去。

“来啊，”他喊道，“快点啊！婶婶回来前咱得到地下室看看。”

他们迅速地跑到地下室的门前，打开了那把锁。他们去推那扇门，门很重，吱吱呀呀地尖叫着，这对双胞胎停了下来，心里很害怕。

“没事，”最后安德烈说道，“这声音听起来这么大，是因为周围太静了。”

于是他们打开了门，蹑手蹑脚地走下楼梯，那楼梯黑乎乎的，地下室也有点黑，但在那大房间里来回走动，他们也足能看清了。地下室似乎是空的，他们到处搜寻，但一无所获。右边的墙上有一扇门，当兄妹俩确信室内没其他什么东西时就去推那扇门，那门没有锁，他们很容易就推开了，他们发现了另一间大屋子……也是空的！整个地下室空无一物！

昏暗中兄妹俩你看看我，我瞧瞧你。现在他们该做什么呢？

“也许哪面墙上有个暗门呢，”安德烈悄声说道，“咱们拍拍听听，他们是不是实心的。”安德烈可是经常读过类似的故事情节呢。

两个孩子仔细地检查着地下室的石头墙，叩击着，但那都是很结实的石头墙。

当他们回到楼梯道的时候，丽丝贝塔低声说道，“现在咱们知道地下室绝对没有什

estas absolute nenio en la kelo. Ni devos atente rigardi por vidi, ĉu iu metos pakaĵon tie.”

Kaj ili supreniris la ŝtuparon kaj ŝlosis la grandan pordon. Tiam Lizbeta remetis la ŝlosilon ĝuste kie ŝi trovis ĝin, kaj ili komencis pretigi la tagmanĝon.

Post la manĝo, ili ludis apud la domo, kaj ĉiam, kiam la onklo eniris la domon, unu el ili faris pretekston por eniri ankaŭ, sed la farmisto ne iris al la pordo de la kelo. Venis la vespero, kaj la onklino lumigis la lampon. La gefratoj sidis kie ili povis vidi la pordon de la kelo, kaj ludis kartojn. Sed neniu iris al la pordo, kaj je la naŭa horo onklino Maria enportis la kutimajn glasojn de lakto: ili trinkis, kaj la kvar personoj iris en la litojn ĉar en farmdomo oni ĉiam frue enlitiĝas.

La sekvantan tagon, post la matenmanĝo, la farmisto eliris por labori en la kampoj, kaj la ĝemeloj denove ludis apud la domo. Subite ili aŭdis brueton malproksiman, kaj rigardis laŭ la vojo, kiu kondukis al la vilaĝo. Post kelkaj momentoj ili vidis aŭtomobilon, kiu venis al la farmdomo. Ĝi estis la kutima aŭtomobilo, kiu venis por la pakaĵoj.

“Hodiaŭ li venas vane,” ridetis Andreo. “Ne estas pakaĵo en la kelo.”

La aŭtomobilo haltis, kaj la viro eliris.

“Bonan tagon, infanoj,” li salutis ilin. “Ĉu via onklo estas hejme?”

Lizbeta iris por venigi la farmiston, dum Andreo restis apud la aŭtomobilo.

“Mi supozas, sinjoro, ke vi estas komercisto, kiu aĉetas la produktaĵojn de la farmbieno?” li diris post kelkaj momentoj.

么东西，咱们得留神观察，看看有没有人往里面放东西。”

兄妹俩上得楼来锁上了那扇大大的门。这时丽丝贝塔把那把钥匙又放回原处，然后二人开始准备午餐了。

饭后，他们在房子附近玩耍，每次叔叔进门的时候，他们中的一人就找借口也进去，但那农场主没有去地下室的门那里。夜幕降临了，婶婶点亮了灯，兄妹俩坐在能看到地下室大门的地方打牌，但没有人去那里。9点钟了，玛利亚婶婶带来了通常喝的牛奶：他们喝了牛奶，四个人一同上床睡觉，因为在农舍人们总是一大早就睡觉的。

到了第二天，早饭后农场主下地干活去了，这对孪生子又在房边玩耍，突然他们听到了远处的响声，就往通向村庄的那条路看去。片刻工夫之后他们看到了驶向农舍的汽车，这正是那平常来拉那些箱子的那辆车。

“今天他可是白跑一趟了，”安德烈微笑着，：“地下室没有箱子。”

那车停了下来，那个男人走了出来。

“你们好啊，小家伙，”他向他们打着招呼，“你们的叔叔在家吗？”

丽丝贝塔去叫叔叔，而安德烈则呆在车旁。

停了一会儿，安德烈说：“先生，我猜您是商人吧，来买农产品的吧？”

La viro rigardis lin strange, kaj tiam respondis.

"Jes, tio estas vera," li diris. "Mi jam aĉetas de s-ro Parano dum longa tempo."

Je tiu momento Lizbeta kaj la farmisto aperis, kaj onklo Konrado salutis la vizitanton.

"Envenu, Joĉjo," li kriis, kaj la du viroj eniris la domon. Ili iris en la oficejon, kaj fermis la pordon. Andreo kaj lia fratino restis ekster la domo, sed rigardis tra la nefermita dompordo.

Dek minutoj pasis; tiam la pordo de la oficejo malfermiĝis kaj la du viroj reaperis. Dum la vizitanto atendis en la manĝoĉambro, la farmisto iris al la pordo de la kelo, malŝlosis ĝin, kaj malsupreniris. Post kelkaj momentoj li reaperis, kun la kutima granda pakajo!

Senmovaj pro surprizo, la ĝemeloj rigardis dum li donis la pakajon al la vizitanto, kiu portis ĝin al la aŭtomobilo. Li adiaŭis la farmiston kaj la infanojn, kiuj ankoraŭ staris senmovaj, kaj forveturis.

Onklo Konrado reiris al la kampoj, kaj la infanoj malrapide ekpromenis.

"Tio ja estas mistero," diris Andreo, kiam la farmisto malaperis. "Ni scias, ke la kelo estis tute malplena, kaj ne estas sekreta pordo tie. Tamen la onklo eniris kaj elportis la pakajon. De kie ĝi venis?"

"Ĝi ne povis marŝi," respondis Lizbeta, kiu forte pensis, "Kaj ĝi ne povis trairi la murojn. Do, devas esti, ke iu metis ĝin tien."

"Sed ni konstante rigardis la pordon," diris Andreo.

"Ni rigardis dum la tago," konsentis lia fratino, "kaj neniuj eniris la kelon. Do, oni enmetis ĝin dum la nokto."

那人奇怪地看着他，而后回答了。

“是啊，是这么回事，”他说道：“我从帕兰诺先生这里进货很久了。”

就在这时丽丝贝塔和农场主到了，农场主跟客人打了招呼。

农场主喊道：“约翰，快请进吧”两人进了房内，他们走进办公室关上了门。安德烈和妹妹呆在屋外，但从没有关死的房门注视着。

10分钟过去了，然后办公室的门开了，叔叔和客人又出现了。当客人在餐厅等着的时候，叔叔走向地下室的门打开锁，走了下去。过了一会儿，他又出来了，带着那平常那种箱子！

当他把箱子给那客人，让客人拿到车里时，兄妹俩看得惊呆了。那客人向农场主和孩子们道别，然后驱车离去，而兄妹俩还呆呆地站着呢。

康纳德叔叔又回地里了，孩子们开始慢腾腾地走起来。

“真是怪啊，”农场主走了之后安德烈说，“咱们都知道，地下室空无一物，那里也没有暗门。但叔叔进去后，居然就带着箱子出来了。这箱子从哪儿来的呢？”

“箱子自己是不会走的，”使劲琢磨着的丽丝贝塔答道，“它没法自己穿过那些墙。那么，一定是有人把它放到那儿啦。”

“但咱们一直盯着那扇门呢。”安德烈说。

“咱们白天是看着啦，”安德烈的妹妹附和道，“没人去地下室，所以是有人晚上放进去的。”

"Do, ĝi ja estas sekreta afero," diris Andreo. "La viro diris al mi, ke li estas komercisto, kiu aĉetas de la onklo la produktaĵon de la farmbieno. Mi ne dubas, ke li estas komercisto, kiu aĉetas ion de la onklo. Sed mi tre dubas, ke tio estas farmproduktaĵo!"

"Tio, ĝi ja estas sekreta afero." Andreo diris. "La viro diris al mi, ke li estas komercisto, kiu aĉetas de la onklo la produktaĵon de la farmbieno. Mi ne dubas, ke li estas komercisto, kiu aĉetas ion de la onklo. Sed mi tre dubas, ke tio estas farmproduktaĵo!"

"Tio, ĝi ja estas sekreta afero." Andreo diris. "La viro diris al mi, ke li estas komercisto, kiu aĉetas de la onklo la produktaĵon de la farmbieno. Mi ne dubas, ke li estas komercisto, kiu aĉetas ion de la onklo. Sed mi tre dubas, ke tio estas farmproduktaĵo!"

"Tio, ĝi ja estas sekreta afero." Andreo diris. "La viro diris al mi, ke li estas komercisto, kiu aĉetas de la onklo la produktaĵon de la farmbieno. Mi ne dubas, ke li estas komercisto, kiu aĉetas ion de la onklo. Sed mi tre dubas, ke tio estas farmproduktaĵo!"

Ĉapitro 3

Pasis tuta semajno dum kiu nenio okazis. Tiam unu nokton, Andreo subite vekigis. Estis iu en la ĉambro.

"Kiu estas tie?" li demandis.

"Ŝ-ŝ-ŝ," venis flustra respondo. "Estas mi, Lizbeta. Aŭskultu! Mi aŭdis ion malsupre."

Ili ambaŭ aŭskultis. Malsupre en la manĝoĉambro ili aŭdis voĉojn. Estis la geonkloj, kiuj parolis mallaŭte unu al la alia. La ĝemeloj ne povis aŭdi la vortojn, sed ili estis certaj, ke oni parolas. Tiam ili aŭdis alian brueton, kiun ili ambaŭ rekonis; ĝi estis la grinco de la kelopordo.

Ili iris silente al la pordo de la dormĉambro por pli bone aŭdi, kaj klare aŭdis paŝojn, kiuj malsupreniris la ŝtonan ŝtuparon de la kelo. Post kelkaj momentoj la paŝoj revenis, kaj ili aŭdis, ke la pordo fermigis.

"Li metis la pakadon en la kelon," flustris Lizbeta. "Kaj nun mi devas reiri rapide al mia ĉambro. Eble ili venos supren, kaj mi ne volas, ke ili kaptu min."

Kaj ŝi kuris silente el la ĉambro. Post kvin minutoj Andreo aŭdis paŝojn sur la ŝtuparo, kaj tra la duone malfermita pordo li vidis la lumon de kandelo. La geonkloj venis al la lito. La

Inter unu semajno, nenio okazis. Tiam unu nokton, Andreo subite vekigis. Estis iu en la ĉambro.

"Kiu estas tie?" li demandis.

"Ŝ-ŝ-ŝ," venis flustra respondo. "Estas mi, Lizbeta. Aŭskultu! Mi aŭdis ion malsupre."

Ili ambaŭ aŭskultis. Malsupre en la manĝoĉambro ili aŭdis voĉojn. Estis la geonkloj, kiuj parolis mallaŭte unu al la alia. La ĝemeloj ne povis aŭdi la vortojn, sed ili estis certaj, ke oni parolas. Tiam ili aŭdis alian brueton, kiun ili ambaŭ rekonis; ĝi estis la grinco de la kelopordo.

Ili iris silente al la pordo de la dormĉambro por pli bone aŭdi, kaj klare aŭdis paŝojn, kiuj malsupreniris la ŝtonan ŝtuparon de la kelo. Post kelkaj momentoj la paŝoj revenis, kaj ili aŭdis, ke la pordo fermigis.

"Li metis la pakadon en la kelon," flustris Lizbeta. "Kaj nun mi devas reiri rapide al mia ĉambro. Eble ili venos supren, kaj mi ne volas, ke ili kaptu min."

Kaj ŝi kuris silente el la ĉambro. Post kvin minutoj Andreo aŭdis paŝojn sur la ŝtuparo, kaj tra la duone malfermita pordo li vidis la lumon de kandelo. La geonkloj venis al la lito. La

paŝoj preterpasis la pordon de Andreo, kaj iris al la dormĉambro de onklo Konrado kaj onklino Maria. Tiam ilia pordo fermiĝis, kaj ĉio estis silenta.

Dum longa tempo Andreo pensis kaj repensis pri la mistera afero. Kial la onklo ĉiam metas la pakaĵon en la kelon dum la nokto? Kaj kion ĝi enhavas, kaj de kie ĝi venas? Andreo rigardis la horloĝon per la lumo de la luno kaj vidis, ke estas la dua horo matene. Finfine li ekdormis kaj sciis nenion plu ĝis la mateno.

Post la matenmanĝo, kiam la farmisto jam iris al la kampoj, la gefratoj vestis sin por eliri. Onklino Maria forportis la manĝilojn por lavi ilin, kaj subite Andreo faris demandon.

"Onklino, kiu estas tiu viro, kiu ofte venas en aŭtomobilo kaj forportas pakaĵon?"

La onklino eksaltis kvazaŭ en surprizo, kaj fikse rigardis la knabon.

"Li estas komerca amiko de via onklo," ŝi respondis. "Kial vi demandas?"

"Mi nur pensis pri li," diris Andreo, "ĉar li venas tiel ofte. La alian produktaĵon de la farmbieno onklo Konrado kutime forportas en la farmvagono. Kion la onklo vendas al li?"

La vizaĝo de onklino Maria iĝis tre severa.

"Estas tre malĝentile fari tiom da demandoj pri la aferoj de via onklo," ŝi respondis. "Ĝi tute ne koncernas vin. Eliru kaj ludu." Kaj ŝi forportis la manĝilojn al la kuirejo.

Andreo kaj Lizbeta eliris kaj promenis laŭ la vojo al la vilaĝo.

"Hodiaŭ," diris Lizbeta dum ili marŝis, "la aŭtomobilo venos. Vi vidos."

la pordo fermiĝis, kaj ĉio estis silenta.

对这件神秘的事情安德烈左思右想。叔叔为什么总是在夜里往地下室放箱子呢？箱子里是什么呢？是从哪里来的呢？安德烈借着月光看了看钟，已经凌晨2点了。最后他睡着了，之后直到早上的事情他什么都不知道了。

早餐后农场主去地里，兄妹俩穿上衣服出去。玛利亚婶婶收了餐具清洗，突然安德烈问了个问题。

"婶婶，那个总是开车来，然后带走一个箱子的人是谁啊？"

婶婶好像受了惊吓似地跳了起来，定定地盯着他。

"他是你叔叔生意上的朋友，"她答道，然后反问，"干嘛问这个？"

"我只是想到了他，"安德烈说道，"因为他经常这样来的。而康纳德叔叔农庄里其他的产品通常是用农场的车拉走的。叔叔卖给他什么东西啊？"

玛利亚婶婶的脸变得很严厉。

"对你叔叔的事问这么多问题是很不礼貌的，"她答道，"这跟你一点关系也没有，出去玩儿吧。"她把餐具拿到了厨房。

安德烈和丽丝贝塔走了出去，他们沿着通往村庄的路走着。

"今天，"两人走着的时候丽丝贝塔说道，"那辆车会来的，你会看得见的。"

Kaj fakte post nelonge ili vidis la veturilon, kiu venis laŭ la vojeto al la farmdomo. La veturigisto mansalutis ilin kiam li pasis ilin, kaj ili daŭrigis la promenon al la vilaĝo.

Kiam ili alvenis en la vilaĝon ili haltis ĉe la ĉefvojo kaj atendis. Ili deziris vidi, en kiun direkton la aŭtomobilo iros. Dekstre la vojo kondukis al la malgranda stacidomo, kaj maldekstre al la malproksima ĉefurbo.

Apud la loko, al kiu ili alvenis, estis la vilaĝa butikio. Ĝi estis la sola butikio en la malgranda vilaĝo, kaj s-ino Ŝmit, la butikistino, vendis preskaŭ ĉion. Lizbeta rigardis la montrofenestron kun intereso, kaj dum ili rigardis, la pordo malfermiĝis kaj s-ino Ŝmit mem aperis. Ŝi estis ronda, bonhumora virino kun la ruĝaj vangoj de kamparano.

La ĝemeloj konsentis, kaj ili komencis interparoli kun la bona butikistino. Sed ili ne forgesis la aŭtomobilon, kaj kiam ĝi revenis, ili rigardis ĝin kaj vidis, ke ĝi turniĝis maldekstren. Ĝi preterpasis la butikon kaj foriris.

"Tiu viro ne apartenas al la vilaĝo," diris s-ino Ŝmit. "Li vizitis vian onklon, ĉu ne?"

"Jes," respondis Lizbeta. "Li estas amiko de onklo Konrado." Kaj ŝi ne diris plu pri li. Post kelkaj minutoj la gefratoj adiaŭis la butikistinon, kaj ekpromenis al la farmbieno.

"Estas strange," diris la knabino, dum ili marŝis, "ke tiu viro venas tian longan distancon por preni la pakajon. Certe estus pli facile sendi ĝin per vagonaro."

"Sed tio nur montras pli klare," respondis ŝia frato, "ke la afero estas sekreta. Se la pakajo enhavas

事实上，没多久兄妹俩就看到了那辆车，它沿着那条小路驶向农舍。当车从他们旁边经过的时候，司机挥手向他们问好，他们继续向村庄走去。

走进村子后，兄妹俩在大路上停下来等着。他们想要看看那车走哪条路，右边的那条路通向小火车站，而左边则通向遥远的首都。

他们来的那条路旁有一个村里的小卖铺，这是那小村庄里唯一的店铺，店主史密斯夫人几乎什么都卖。丽丝贝塔饶有兴趣地看着橱窗，正当兄妹俩看着的时候，店门开了，正是史密斯夫人本人。她长着农妇特有的红红的脸蛋，圆圆胖胖的，有着一副好脾气。

兄妹俩想法一样，他们开始和那善良的女店主聊天，但他们并没有忘记那辆车。当这辆车回来的时候他们看到了，而且看见它往左转了。这辆车经过这个小卖铺开走了。

“那人可不是村里的人啊，”史密斯夫人说道，“他来找你们的叔叔，是不是？”

“是啊，”丽丝贝塔答道，“他是康纳德叔叔的朋友。”对这个人她没再说什么。几分钟后兄妹俩告别了女店主，开始往农舍走去。

“奇怪啊，”兄妹俩走路的时候，妹妹说，“那人走那么远的路就为了拿那个箱子，用火车运送肯定是容易得多啊。”

“这只是更清楚地表明，”哥哥答道，“事情很神秘啊。如果箱子里是违禁品，人们就不会想着用火车运送了，因为警察可能会查

kontrabandaĵon, oni ne volos sendi ĝin per la fervojo, ĉar eble la polico trovos ĝin."

Dum iom da tempo ili marŝis silente, sed ambaŭ pensis pri la misteraj pakajoj.

"Ĉu vi rimarkis," fine demandis Andreo, "je kioma horo ni aŭdis tiun aferon la pasintan nokton?"

"Ne," respondis Lizbeta. "Mi ne pensis pri la horo."

Andreo frapis la bruston fiere.

"Ha!" li kriis. "Tio bezonas veran detektivon! Oni devas observi ĉion. Nu, mi mem ne forgesis tion. Mi rigardis la horloĝon, kaj estis la dua horo."

Lizbeta ne memorigis lin, ke estis ŝi, kiu unue rimarkis la pakajon, nek ke estis ŝi, kiu aŭdis la voĉojn dum la nokto.

"Sed tio ne helpas," ŝi respondis. "Ni devas eltrovi de kie oni portas la pakajon, kaj kiu portas ĝin. Je la dua horo ĝi jam estis en la domo."

"Malsaĝulino!" diris Andreo. "Se ni scias, ke la pakajo estas jam en la domo antaŭ la dua, estas evidente, ke ĝi venas pli frue ol tio. Do, ni devas nur resti sendormaj, kaj ni vidos de kie ĝi venas."

"Ĉiun nokton?" demandis la knabino. "Ĉar ni tute ne scias, je kiu nokto ĝi alvenos. Vi povas resti sendorma ĉiun nokton se vi volas, sed mi ne. Mi bezonas mian dormon."

Kaj Andreo devis konsenti, ke eĉ li devas dormi, kaj ne povas resti sen dormo dum eble pli ol unu semajno. La detektivo laboro alvenis al barilo, kaj ili ne sciis, kiel preterpasi ĝin.

Sed post tri tagoj okazis io, kio donis al ili la scion, kiun ili deziris.

到的。”

有那么一小会儿，兄妹俩都不做声了，只是静静地走着，但两人都在想着那些神秘的箱子。

“你注意到了没，”最后安德烈问道，“昨晚咱们是几点听到那些动静的？”

“没有，”丽丝贝塔答道，“我没想到时间的事儿。”

安德烈得意地拍着胸脯。

“哈！”他喊道，“这需要真正的侦探啊！得观察所有细节。看，我就没忘记这事儿，我看钟了，是两点。”

丽丝贝塔没有去提醒他，是自己首先注意到那箱子的；也没提醒他，是自己在深夜听到那声音的。

“但那没用啊，”丽丝贝塔答道，“我们得弄清楚箱子是从哪里来的，谁拿来的，两点的时候箱子已经在房子里啦。”

“笨丫头！”安德烈说，“如果咱们知道箱子两点前就在房内，显然它实际拿到房内的时间更早一些。所以咱们应该不睡觉，那就看到箱子是从哪儿来的啦。”

“每天晚上都不睡觉？”丽丝贝塔问道，“因为咱们完全不知道它会在哪天晚上拿到这里。如果你愿意，你可以每晚都不睡觉，但我可不行，我得睡觉啊。”

安德烈不得不承认，也许要一周多时间呢，就是自己也得睡觉，不可能这么久都不睡觉啊。侦探的工作遇到了障碍，他们不知道怎样跨越这道障碍。

但三天后发生了一件事，这件事让他们明白他们需要的是什么。

Ĉapitro 4

La bela vetero ĉesis, kaj venis pluvo, kaj Andreo kaj Lizbeta ne povis ludi ekstere. Ankaŭ onklo Konrado ne povis labori en la kampoj, kaj restis en la oficejo.

Subite oni aŭdis frapon ĉe le pordo, kaj onklino Maria malfermis ĝin.

"Ĉu mi povas vidi s-ron Parano?" diris vira voĉo, kaj post momento la onklino iris al la oficejo. Lizbeta, kiu sidis en la manĝoĉambro, vidis malantaŭ ŝi policanon! La onklino anoncis lin al la farmisto, kaj ili ambaŭ eniris la oficejon. Lizbeta rapide supreniris al la dormĉambro de Andreo, kie ŝia frato sidis kaj legis. Sen unu vorto ŝi malfermis la fenestron kaj rigardis suben. La oficejo estis sub la dormĉambro, kaj ĝia fenestro estis iomete malfermita. Lizbeta signis per la mano al Andreo, kaj li venis al la fenestro.

"Estas policano en la oficejo kun la geonkloj," flustris la knabino.

De la oficeja fenestro ili povis aŭdi voĉojn, sed ili ne povis distingi vortojn. Kial la policano venis? Ĉu lia vizito rilatis al la misteraj pakajoj?

Subite ilia onklo levis la voĉon kvazaŭ en kolero, kaj la geknaboj klare aŭdis tion, kion li diris.

"Mi diras al vi, ke mi scias nenion pri la afero," venis la voĉo. "Serĉu tra la domo, se vi volas; mi certigas al vi, ke vi trovos nenion."

La voĉoj daŭris pli mallaŭte, kaj post kelkaj minutoj la ĝemeloj denove aŭdis la onklon.

"Mi jam invitis vin," li kriis. "Serĉu tra la domo, se vi ankoraŭ havas dubojn."

好天气结束了，下雨了。安德烈和丽丝贝塔没法在外面玩耍了，康纳德叔叔也不能下地干活了，他呆在办公室里。

突然传来敲门声，玛利亚婶婶打开了门。

一个男人的声音问道，“帕兰诺先生在家吗？”之后婶婶去了办公室。在餐厅坐着的丽丝贝塔看见了婶婶身后的警察！婶婶告诉丈夫警察来了，然后他们两人进了办公室。丽丝贝塔赶快上楼去了安德烈的卧室，安德烈正坐着看书呢。丽丝贝塔一言不发地推开了窗户往下看。办公室在卧室的下面，它的窗户略微开着，丽丝贝塔对安德烈做了个手势，安德烈来到窗旁。

“有个警察和叔叔婶婶都在办公室呢，”丽丝贝塔耳语道。

兄妹俩可以听到从办公室的窗户那儿传来的声音，但听不清具体说的什么。警察为什么来呢？他的来访和那些神秘的箱子有关吗？

突然他们的叔叔生气似地提高了声音，兄妹俩清晰地听到了他说的话。

“我跟你讲，那事儿我什么都不知道”，传来了这样的声音，“如果你想搜查这房子，那就请吧。我可以确切地告诉你，你什么也找不到。”

声音接着低了下来，但仍然在继续，几分钟后兄妹俩又听到了叔叔的声音。

“我已经邀请过你了，”叔叔叫道，“如果你还怀疑的话，就搜查整个房子吧。”

"Bone," respondis la voĉo de la policano. "Mi tion faros kun via permeso." Kaj la voĉoj ĉesis.

La gefratoj aŭdis paŝojn malsupre kaj sciis, ke la tri personoj trairas la subajn ĉambrojn. Baldaŭ ili aŭdis la grincon de la kelopordo, kaj paŝoj malsupreniris. Poste ili revenis kaj suprenvenis al la dormĉambroj. Tiu de Andreo estis la plej proksima al la ŝtuparo, kaj la paŝoj haltis ekster la pordo.

Oni frapis; la pordo malfermiĝis, kaj onklo Konrado envenis kun la policano kaj la onklino malantaŭ li.

"Ĉi tiu sinjoro volas ĉirkaŭrigardi la ĉambron," diris la onklo. "Miaj genevoj," li klarigis al la policano.

La ĉambro estis tre malgranda kaj estis evidente, ke oni ne povus kaŝi ion en ĝi. La policano baldaŭ eliris, kaj la geonkloj sekvis lin. La infanoj aŭdis iliajn paŝojn kaj voĉojn dum ili eniris la aliajn ĉambrojn, sed ili ne restis longe, kaj baldaŭ malsupreniris la ŝtuparon.

Tiam oni aŭdis la dompordon fermiĝi kaj la geonkloj revenis kaj iris en la oficejon.

Denove, tra la nefermitaj fenestroj, Andreo kaj Lizbeta aŭdis la voĉojn. Dum kelkaj minutoj ili parolis mallaŭte, tiam onklino Maria parolis pli laŭte kaj la infanoj aŭdis ŝin.

"Sed Konrado," ŝi diris, "la afero devas ĉesi. La polico evidente suspektas ion. Oni rigardos. Estas tro danĝere."

La onkla voĉo respondis mallaŭte. Ŝajne li provis trankviligi ŝin.

Sekvis kelkaj momentoj de mallaŭta interparolo, tiam la onklo parolis pli laŭte.

"Ne estu malsaĝa," li diris. "La policano estis tute kontenta. Li trovis

"好，"那警察答道，"既然你许可，那我就搜吧。"之后说话声停止了。

兄妹俩听到了楼下的脚步声，他们知道，叔叔婶婶还有警察，他们三个人正在走过楼下的那些房间，不久他们听到了地下室大门开关时那刺耳的吱呀声，脚步声向地下室方向下去了。之后他们又回来了，他们上来走向那些卧室。安德烈的卧室离楼梯最近，脚步声停在了他的门外。

有人敲门，门开了，康纳德叔叔和警察进来了，婶婶在叔叔的后面跟着。

叔叔说道，"这位先生想查看一下房间，"然后他又对警察解释说，"这是我的侄子和侄女。"

房间很小，显然不可能在里面藏什么东西。警察不一会儿就出去了，叔叔婶婶跟在他后面。当他们进到其他房间时，孩子们听到了他们的脚步声和其他声音，但他们并没有停留太久，很快就下了楼梯。

然后是大门关上的声音，叔叔婶婶回来了，他们走进办公室。

安德烈和丽丝贝塔又一次透过开着的窗户听到了说话声。开头的几分钟他们说话的声音低低的，然后玛利亚婶婶的声音大了一些，孩子们听到了她的话。

"可是康纳德，"婶婶说道，："是停手的时候了，很显然警察已经怀疑了，会有人看到的，太危险了。"

叔叔低声地回答着，似乎想要让婶婶镇静下来。

接下来是一段声音很低的说话声，然后叔叔提高了嗓门。

"别傻了，"他说，"警察已经很满意了，他什么也没发现，没什么危险的。不管怎样

nenion. Estas nenia danĝero. Ĉiuokaze mi devas iri jaŭdon, ĉar mi ne havas tempon averti ilin."

La junaj aŭskultantoj aŭdis nenion plu, sed ili jam aŭdis sufiĉe. La onklo evidente estis kontrabandisto; la polico suspektis la veron, sed ne povis trovi ion, kaj la onklo intencis iri jaŭdon por alporti alian pakaĵon.

"Se li vere estas krimulo," diris Lizbeta; "mi ĝojas, ke li ne estas nia vera onklo. Imagu! Havi krimulon en la familio!"

"Krimulo?" diris Andreo. "Kontrabandisto ne estas krimulo! Li estas bona, ekscita persono. Mi ne kredas lin krimulo."

Ili pensis dum kelkaj minutoj.

"Nu," diris Andreo, post paŭzo, "ni devos resti vestitaj jaŭdon nokte, kaj sekvi lin kiam li eliros."

"Sed kiel ni povos iri el la domo?"

"Tra la fenestro de via ĉambro. La lignobudo estas sub la fenestro, kaj ni povos facile grimpi sur la tegmenton kaj de tio ĝis la tero. Mi lasos keston apud la muro por faciligi nian revenon."

Estis tiam mardo kaj ili devis atendi dum du tutaj tagoj. Ili ludis dum tiuj du tagoj, sed ĉiam ili vere pensis pri jaŭdo kaj pri la aventuro, kiu atendas ilin en tiu nokto. Ili devis rigardi nek la kelon nek la vojon, ĉar ili sciis, ke nenio okazos antaŭ la nokto de jaŭdo, kaj tiam ili estos tie por vidi ĉion.

我星期四都得去，因为没时间通知他们了。

两个小窃听者没有再听到什么了，不过他们听到的足够了，很明显叔叔是走私贩，警察怀疑这件事，但没找到什么证据，而叔叔打算周四拿另一个箱子。

“如果他真是罪犯，”丽丝贝塔说道，“我很高兴他不是咱们的亲叔叔。想想吧，家里有个罪犯会是什么样！”

“罪犯？”安德烈说道，“走私贩不是罪犯！叔叔是好人、有激情的人。我不相信他是罪犯。”

兄妹俩琢磨了片刻。

“嗯，”停了一会儿之后安德烈说，“周四夜里咱们别脱衣服，他出去的时候跟着他。”

“但咱们怎么能走出这个房子呢？”

“从你房间里的窗户出去，那个木棚就在窗户下面，咱们可以轻而易举地爬上房顶，从那儿再到地上。我会在墙旁边放个箱子，这样回来时就方便了。”

那时是星期三了，他们得等整整两天，这两天他们玩耍着，但他们真正想的总是星期四和那场冒险，这场历险在星期四晚上等着他们呢。他们不用操心地下室，也不用操心那条路。因为他们知道，在星期四夜晚之前什么事都不会有的。到了周四夜晚他们会在那里看到一切。

Ĉapitro 5

Venis jaŭdo kaj la ĝemeloj apenaŭ povis manĝi pro ekscito. Andreo elprenis keston el la lignobudo kaj metis ĝin apud la muron. Ĉio estis preta. Je la naŭa horo vespere, kiel kutime, la familio iris al la dormĉambroj, sed Andreo kaj Lizbeta ne demetis la vestojn. Ili atendos sendorme, ĝis kiam io okazos.

Longe ili atendis. Ĉio estis silenta kaj malluma, ĉar la luno ankoraŭ ne aperis, kaj la ĉielo estis kovrita de nuboj. Malforta venteto blovis el la direkto de la vilaĝo, kaj post longa atendo Andreo aŭdis horloĝon, kiu batis la horon. Li kredis, ke jam estas noktomezo, sed la horloĝo sonis nur dekfoje! Do, estis nur la deka horo ... la nokto ja forpasis malrapide! La knabo esperis, ke io baldaŭ okazos, kaj ankaŭ ke Lizbeta ankoraŭ maldormas, ĉar ili ne povis atendi en la sama ĉambro dum la geonkloj estis supre.

Pasis plua duonhoro, kaj subite la oreloj de Andreo kaptis sonon. Iu moviĝis. Tiam li aŭdis mallaŭtajn paŝojn, kiuj preterpasis lian ĉambron kaj malsupreniris la ŝtuparon. Tiam pordo fermiĝis malsupre, kaj post momento li aŭdis la murmuradon de voĉoj.

Silente li malfermis la pordon de la dormĉambro, kaj iris per paŝo de lupo al tiu de la fratino. Kiam li eniris, la ĉambro estis tiel malluma, ke unue li ne povis vidi Lizbetan, sed li aŭdis flustron, kaj fine li povis vidi ŝin apud la fenestro.

"Ili iris malsupren," li flustris. "Nun ni devas atendi ĝis kiam li eliros. Mi portis kun mi mian palton, kaj en la lito mi aranĝis kapkusenon tiel, ke se iu

星期四到了，双胞胎兄妹兴奋得几乎吃不下饭。安德烈从木棚里拿出一个箱子放到墙边，万事俱备，只欠东风了。像往常一样，到了九点家人都去卧室了，但安德烈和丽丝贝塔没有脱衣服，他们不睡觉，要一直等着事情发生。

他们久久地等候着。万籁俱静、一片漆黑，因为月亮还没出来，天空笼罩着云彩。村庄方向吹来柔柔的风儿。等了很久之后，安德烈听到了报时的钟声，他确信已到了午夜，但钟却只是敲响了十下！那么，才十点啊……这一夜实在过得太慢了！安德烈希望很快就发生点什么事。丽丝贝塔也没睡觉，因为叔叔婶婶在楼上时，他们不能在一间屋子里等着。

接下来的两个小时过去了，突然安德烈的耳朵捕获到了某个声音，有人在走动，然后他听到了微弱的脚步声，这些脚步声经过他的房间走下楼梯，然后门在下面关上了，很快他听到了窃窃私语声。

安德烈悄无声息地打开了卧室的门，蹑手蹑脚地走向妹妹的房间，当他进去时，房间太暗了，起初他都看不见妹妹，但他听到了低低的声音，后来他看见了窗旁的丽丝贝塔。

“他们下去了，”他低语到，“现在咱们得等到叔叔出门。我带上外套了，而且我在床上把枕头摆放了一下，这样如果有人查看的话，他会认为我在睡觉。咱们走之前，你的

rigardos, tiu kredos, ke mi dormas. Antaŭ ol eliri ni faros simile ĉe la via."

Denove ili devis longe atendi, kaj la malproksima horloĝo batis la dekunuan antaŭ ol ili aŭdis iun moviĝon malsupre. Tiam ili aŭdis sonon, kvazaŭ iu movas seĝon. Pordo malfermiĝis kaj paŝoj sonis ĉe la ŝtuparo.

"Rapide!" flustris Andreo. "En la liton!" Kaj en la sama momento li malaperis sub la liton. La paŝoj haltis ĉe la ĉambro de Andreo kaj oni malfermis la pordon. Post momento ĝi refermiĝis, kaj la paŝoj venis laŭ la koridoro. Tiam la pordo de la ĉambro de Lizbeta malfermiĝis, kaj de sub la lito Andreo vidis, ke estas onklino Maria, kiu envenis kun kandelo en la mano. Ŝi rigardis la liton, en kiu Lizbeta ŝajne dormis, kaj tiam eliris kaj refermis la pordon.

Kiam ŝiaj paŝoj ne plu sonis ĉe la ŝtuparo, Andreo elvenis de sub la lito.

"Ŝajne ŝi estas kontenta," li flustris. "Ŝi kredas, ke mi estas en mia lito."

Li rapide aranĝis la liton, kaj ili surmetis la paltojn. Baldaŭ ili denove aŭdis paŝojn malsupre, kaj tiam venis la sono de la dompordo, kiun oni malfermis kaj poste refermis.

"Nun," diris Andreo. "Rigardu tra la fenestro; li devas veni laŭ ĉi tiu flanko de la domo."

Post kelkaj momentoj, tra la mallumo ili vidis pli malluman ombron, kiu silente moviĝis. Kiam ĝi jam forpasis, Andreo malfermis la fenestron.

"Jen li," li diris. "Silente, nun, venu!" Kaj ili eliris, grimpis trans la tegmento de la lignobudo, kaj saltis de tie al la tero. Kelkajn metrojn for ili povis vidi la formon de la farmisto, kiu silente iris en

bedojn, tiu kredos, ke mi dormas. Antaŭ ol eliri ni faros simile ĉe la via."

他们又得等很久，远远的时钟敲响了十一点之后，他们听到下面有人移动，那时他们听到仿佛是有有人在挪动椅子。这时门开了，楼梯处响起了脚步声。

“快！”安德烈悄声道，“上床去！”与此同时，他消失在床下。脚步声在安德烈的屋旁停了下来，有人打开了他的房门，很快门又被关上了。脚步沿着走廊移动着，然后丽丝贝塔的房门被打开了，安德烈从床下看到是玛利亚婶婶，她手里拿着蜡烛走了进来。她向床上看去，丽丝贝塔装着睡着了。然后婶婶走了出去，关上了门。

楼梯处不再响起婶婶的脚步声的时候，安德烈从床下钻了出来。

“看起来婶婶很满意啊，”他悄声道，“我相信我在自己的床上呢。”

他迅速布置好了那张床，兄妹俩穿上外套，不久他们又听到了下面的脚步声，然后传来了大门开关的声音，有人开门，然后又关上了。

“现在”安德烈说，“咱们从窗户这儿看着，他应该是沿着房子的这边回来。”

片刻之后，兄妹俩在黑暗中看到了暗暗的身影，有人悄悄地移动着，影子消失后，安德烈打开了窗户。

“看，就是他，”安德烈说，“别做声，现在出发！”两人走了出去，爬过木棚的天花板，从那里跳到地上。他们可以看到几公尺外农场主的身形，他正悄无声息地向国界方向走去。这对双胞胎兄妹也同样悄无声息地

la direkto de la landlimo. Egale silente la ĝemeloj sekvis.

Ili bone konis la vojeton, ĉar ili ofte promenis tie dum la taglumo, sed nokto ĝi aspektis malsimila. La arboj staris kiel nigraj gardostarantoj, kaj mallaŭte murmuris en la veneto. La gefratoj ĝojis, ke ili surmetis la palton, ĉar la nokta aero estis malvarma. Ili tremis, sed tio estis en la mezo de la granda aventuro, pri kio ili pensis dum multaj tagoj.

Unu fojon la farmisto haltis kaj turniĝis, kvazaŭ li aŭdis ilin, kaj ili staris senmove malantaŭ arbeto. Sed li ekmarŝis denove, kaj silente kiel ombroj la ĝemeloj sekvis lin.

Subite li turniĝis dekstren kaj malaperis. Kiam la junuloj venis al la loko, ili trovis malgrandan vojeton trans la kampo. Ili jam estis inter la montetoj nun, kaj estis pli malfacile sekvi la farmiston. La formo de la viro ĉiam iris antaŭ ili, ĝis subite ĝi malaperis. Andreo kaj Lizbeta haltis pro timo, ke li vidis ilin kaj atendas ilian alvenon. Sed la minutoj pasis, kaj li ne reaperis, do la gefratoj malrapide iris antaŭen pro serĉi signon, kiu montros, kien li iris.

Estis multaj arbetoj kaj ŝtonegoj, kaj ili serĉis ĉirkaŭ multaj antaŭ ol Lizbeta faris krieton. Andreo iris al ŝi, kaj vidis, ke ŝi montras ion per la mano.

"Vidu tiun arbeton kun ŝtonego apud ĝi," ŝi flustris. "Estas truo en la tero malantaŭ ĝi. Mi preskaŭ enfalis."

Andreo rigardis kaj vidis nigran truon. Li sidiĝis ĉe la rando, kaj enmetis la kruojn. Li ne povis tuŝi la malsupron, do li tenis la arbeton per la manoj, kaj mallevis la korpon en la truon. Li trovis, ke li staras sur la tero, do li lasis la arbeton kaj ĉirkaŭrigardis.

跟着他。

他们原本很熟悉这条小路的，因为大白天的时候他们经常在这里散步，但在夜里这条路看起来不一样了，那些树木像黑色的士兵一样立在那里，在微风中窃窃私语。兄妹俩很庆幸自己穿着外套，因为那晚冷飕飕的。他们哆嗦着，但这场历险记才进行了一半呢，这场历险可是他们朝思暮想了很多日子了呢。

有一次那农场主停下转过身来，仿佛听到了他们，他们站在一棵小树后一动不动。但农场主又开始走了，兄妹俩悄无声息如影随形。

突然农场主右转后消失不见了，两个年轻人来到那里，发现了一条田间小路，现在他们已经在山岗之中了，跟踪农场主就相当困难了。农场主的身影是一直在他们前面走着的，但突然间就消失不见了。兄妹俩停了下来，害怕农场主发现自己，害怕他正等着自己送上门呢。但几分钟过去了，农场主并没有现身，于是兄妹俩继续前行，因为要一路寻找农场主走过所留下的痕迹，他们走得很慢。

周围很多小树和大石头，兄妹俩围着小树和石头四处搜寻，这时，丽丝贝塔尖叫了一声。安德烈走过去，看到妹妹用手指着什么东西。

"看看这棵小树和它旁边的大石头！"丽丝贝塔悄声说，"树后面的地上有个洞，我差点掉进去了。"

安德烈看了看，看到了一个黑乎乎的洞。他在洞口坐下，把腿伸了进去，他触及不到洞底，所以他用手攀着小树，将身子探入洞内。他感觉到自己站到了地上，便松开小树四处环顾。洞的一侧还有个洞，是一个地道的入口，地道隐藏的很巧妙，一般人们是难以发现的。安德烈帮助丽丝贝塔进到了洞

Ĉe unu flanko estis plua truo. Ĝi estis la enirejo de subtera tunelo, tiel bone kaŝita, ke ordinare oni certe ne povus trovi ĝin. Li helpis Lizbetan eniri en la truon, kaj kune ili eniris la tunelon. Post kelkaj paŝoj ĝi estis sufiĉe alta kaj la geknaboj povis stari rekte, sed tiel mallarga ke ili devis marŝi unu malantaŭ la alia. Estis nenia torĉo, kaj Andreo, kiu iris antaŭe, devis uzi la manojn por trovi la vojon. Lizbeta tenis lian palton por ne perdi lin.

En la komenco la tunelo turniĝis de tempo al tempo, sed poste ĝi iris rekte, kaj ĉiam grade malsupren. Dum ili marŝis, malrapide pro la mallumo, ili aŭdis konstantan bruon, kiu ĉiam plilaŭtiĝis. Ĝi similis al la bruo de la trafiko en granda urbego.

Ili ne povis imagi, kio ĝi povas esti, ĝis finfine Andreo pensis pri la direkto, en kiu ili iris. Tiam li turnis la kapon kaj diris al Lizbeta:

"Tiu bruo. Ĝi estas la akvofalo. La tunelo devas konduki al iu loko apud ĝi."

Post kelkaj pluaj momentoj, malproksime antaŭ ili aperis malklara, griza lumeto. Eble ĝi estis la fino de la tunelo. Ili antaŭeniris, kaj iom post iom la griza lumo pligrandiĝis, sed ĝi preskaŭ ne pliheliĝis. Sendube ĝi estis la lunlumo, sed kiam ili proksimiĝis al ĝi, ĝi ŝajnis brileti en iu stranga maniero. La bruo de la akvofalo nun estis laŭtega.

Subite ili trovis sin ĉe la fino de la tunelo, kaj kia vidaĵo montriĝis al iliaj okuloj! Alia tunelo ŝajnis transiri tiun, laŭ kiu ili venis, sed la kontraŭa muro estis el vivanta akvo. La "tunelo" estis vojeto, kiu iris sub la akvofalo! La luno brilis tra la akvo, kiu rebriletis kaj lumigis la vojeton per arĝenta lumo.

内，两人一同走进地道，走了几步之后，地道骤然变高，兄妹俩可以挺直腰站着了，但地道很窄，两人只能一前一后行走。他们没带手电，走在前面的安德烈只得用手摸索着前进，丽丝贝塔抓着他的外套，以免走失。

起初地道时不时地转来转去的，但后来就是直直的了，而且一直向下。当兄妹俩因为光线暗而缓慢行走的时候，他们听到了连续不断的嘈杂声，这声音越来越大，声音就像大城市里交通的声音。

他们难以想象这是什么声音，最后安德烈想到了他们行走的方向才明白过来，他回头对丽丝贝塔说：

“是瀑布的声音，这地道应该是通往瀑布旁边的什么地方。”

又过了片刻之后，他们前面远远的地方出现了模模糊糊、灰蒙蒙的微弱的光亮，也许那是地道的尽头了吧。兄妹俩前行着，那灰蒙蒙的光亮一点点大了起来，但几乎没有变得更亮。毫无疑问这是月光，但当兄妹俩接近它时，这光亮似乎以某种奇怪的方式闪烁着，现在那瀑布的声音震耳欲聋。

突然他们发现自己已置身于地道的尽头，呈现在他们眼前的是怎样的景色啊！另一条地道似乎是与他们来的这个相通的，但对面的墙是流动的水。所谓的“地道”是条小路，从瀑布下穿过的小路！月光透过水照耀着，水不断闪烁着光芒，使得小路因此而发出光芒来。

Tio do estis la sekreta vojo de la kontrabandistoj! Supre, laŭ la bordo de la rivero, ĉiam marŝis kaj remarsis la gardistoj, sed ili neniam povus trovi tiun vojeton.

La ĝemeloj ne povis vidi vojeton ĉe la dekstra flanko, do ili iris maldekstren, kaj trovis pluan vojeton, kiu ŝajne kondukis for de la akvofalo.

Subite Andreo, kiu iris antaŭe, haltis kaj puŝis Lizbetan malantaŭen. Voĉoj sonis tre apude. Li preskaŭ montris sin al du viroj, kiuj sidis en angulo. Andreo rekonis unu voĉon, tiun de la onklo, sed ili ne restis tie. Se la viroj moviĝus, ili certe vidus la gefratojn, kaj kaptus ilin.

Ŝi do estis la sekreta vojo de la kontrabandistoj! Supre, laŭ la bordo de la rivero, ĉiam marŝis kaj remarsis la gardistoj, sed ili neniam povus trovi tiun vojeton.

La ĝemeloj ne povis vidi vojeton ĉe la dekstra flanko, do ili iris maldekstren, kaj trovis pluan vojeton, kiu ŝajne kondukis for de la akvofalo.

Subite Andreo, kiu iris antaŭe, haltis kaj puŝis Lizbetan malantaŭen. Voĉoj sonis tre apude. Li preskaŭ montris sin al du viroj, kiuj sidis en angulo. Andreo rekonis unu voĉon, tiun de la onklo, sed ili ne restis tie. Se la viroj moviĝus, ili certe vidus la gefratojn, kaj kaptus ilin.

Ĉapitro 6

Silente la ĝemeloj reiris, preterpasis la enirejon de la subtera tunelo, kaj atendis malantaŭ ŝtonego. Baldaŭ ili vidis la onklon, kiu revenis kaj portis grandan pakajon. Li eniris la tunelon, sed Andreo metis la manon sur la brakon de Lizbeta.

"Restu ĉi tie," li diris. "Mi volas rigardi tiun vojeton por vidi, se eble, kien ĝi kondukas.

Li transiris ĝis la loko, kie li aŭdis la voĉojn de la du viroj, kaj dum li malrapide kaj zorge venis al la angulo, subite la alia viro aperis. En la sama momento li kaptis Andreon kaj tenis lin per fortaj brakoj.

"Kion vi faras ĉi tie?" li demandis.

"Faras promenon," respondis Andreo kuraĝe.

"Kiu scias, ke vi venis?"

"La polico!" respondis la knabo.

Ĝemeloj reiris, preterpasis la enirejon de la subtera tunelo, kaj atendis malantaŭ ŝtonego. Baldaŭ ili vidis la onklon, kiu revenis kaj portis grandan pakajon. Li eniris la tunelon, sed Andreo metis la manon sur la brakon de Lizbeta.

"Restu ĉi tie," li diris. "Mi volas rigardi tiun vojeton por vidi, se eble, kien ĝi kondukas.

Li transiris ĝis la loko, kie li aŭdis la voĉojn de la du viroj, kaj dum li malrapide kaj zorge venis al la angulo, subite la alia viro aperis. En la sama momento li kaptis Andreon kaj tenis lin per fortaj brakoj.

"Kion vi faras ĉi tie?" li demandis.

"Faras promenon," respondis Andreo kuraĝe.

"Kiu scias, ke vi venis?"

"La polico!" respondis la knabo.

"Mi ne kredas vin. Se mi puŝos vin en la akvofalon, oni poste trovos vian kadavron kaj kredos, ke vi falis en la riveron."

Andreo ekstremis. Ĉu tia estos la fino de la granda aventuro, kaj de lia vivo?

"Tamen," daŭrigis la viro, "mi ne estas murdanto. Sed mi ne povas permesi, ke vi estu libera, por informi la policon pri ni. Vi venos kun mi, kaj mi transdonos vin al mia estro. Eble li murdos vin; mi ne scias."

Kaj li tiris Andreon post li en la vojeton. Antaŭ ol li malaperis, Andreo rigardis malantaŭen al la ŝtonego, kie Lizbeta atendis. Li kredis, ke li povas vidi ŝian palan vizaĝon, kiu rigardis ĉion, kio okazis.

Tiam li ne plu povis vidi ŝin, ĉar li estis sur la mallonga vojeto, kaj unu momenton poste li estis en alia tunelo. Ĝi estis tre longa, sed la viro marŝis rapide, kaj la knabo devis sekvi. Dum longa tempo la viro tiris Andreon rapide tra la malluma tunelo, ĝis finfine la knabo vidis malgrandan lumon malproksiman antaŭ ili.

Kiam ili atingis la lumon, li trovis, ke ĝi estas la fino de la tunelo, kaj ili estis denove sub la ĉielo. Ili estis nun inter rokoj, kaj la viro tiris lin laŭ malfacila vojeto, sed post nelonge la vojeto kondukis ilin al pli granda vojo. Estis ankoraŭ mallume, sed la luno brilis tra la nuboj, kaj Andreo povis vidi la vojon, kiu kondukis ilin inter altaj arboj. Li atente rimarkis ĉion; eble li bezonus la scion poste.

Post longa marŝado la knabo vidis domojn, kaj li supozis, ke tio estas la urbeto Svenburg. Subite la viro sin turnis kaj tiris Andreon al la pordo de unu el la domoj.

""mi ne kredas vin. Se mi puŝos vin en la akvofalon, oni poste trovos vian kadavron kaj kredos, ke vi falis en la riveron."

Andreo ekstremis. Ĉu tia estos la fino de la granda aventuro, kaj de lia vivo?

"Tamen," daŭrigis la viro, "mi ne estas murdanto. Sed mi ne povas permesi, ke vi estu libera, por informi la policon pri ni. Vi venos kun mi, kaj mi transdonos vin al mia estro. Eble li murdos vin; mi ne scias."

Kaj li tiris Andreon post li en la vojeton. Antaŭ ol li malaperis, Andreo rigardis malantaŭen al la ŝtonego, kie Lizbeta atendis. Li kredis, ke li povas vidi ŝian palan vizaĝon, kiu rigardis ĉion, kio okazis.

Tiam li ne plu povis vidi ŝin, ĉar li estis sur la mallonga vojeto, kaj unu momenton poste li estis en alia tunelo. Ĝi estis tre longa, sed la viro marŝis rapide, kaj la knabo devis sekvi. Dum longa tempo la viro tiris Andreon rapide tra la malluma tunelo, ĝis finfine la knabo vidis malgrandan lumon malproksiman antaŭ ili.

Kiam ili atingis la lumon, li trovis, ke ĝi estas la fino de la tunelo, kaj ili estis denove sub la ĉielo. Ili estis nun inter rokoj, kaj la viro tiris lin laŭ malfacila vojeto, sed post nelonge la vojeto kondukis ilin al pli granda vojo. Estis ankoraŭ mallume, sed la luno brilis tra la nuboj, kaj Andreo povis vidi la vojon, kiu kondukis ilin inter altaj arboj. Li atente rimarkis ĉion; eble li bezonus la scion poste.

Post longa marŝado la knabo vidis domojn, kaj li supozis, ke tio estas la urbeto Svenburg. Subite la viro sin turnis kaj tiris Andreon al la pordo de unu el la domoj.

La viro frapis mallaŭte ĉe la pordo, kiu baldaŭ malfermiĝis kaj vidigis virinon. Ŝi signis al ili eniri, tiam ŝi ŝlosis la pordon, kaj ili iris en malgrandan ĉambbron. Lampo staris sur la tablo, kaj per ĝia lumo Andreo povis klare vidi, por la unua fojo, la vizaĝon de la kaptinto. Li estis granda viro kun nigraj haroj kaj okuloj, kaj li respondis per mallongaj frazoj dum la virino demandis al li pri Andreo. La knabo rimarkis, ke ŝi nomis la viron Helmo, kaj li supozis, ke tio estas ties persona nomo. Li ne havis ideon pri lia familia nomo.

Baldaŭ Helmo denove prenis lian brakon, kaj kondukis lin supren laŭ malluma, mallarĝa ŝtuparo al tre malgranda ĉambro, en kiu estis lito kaj lavtablo. Sur la tablo estis kruĉo. Tiam Andreo vidis per la lumo de la luno, kiu envenis tra malgranda fenestro kiu troviĝis alte en la muro.

"Ĉi tie vi restos ĝis kiam oni decidos, kion fari pri vi," diris Helmo. Tiam li malfermis tirkeston kaj elprenis vipon.

"Kaj se mi audos ian bruon de vi, vi sentos ĉi tion," li aldonis. Tiam li foriris, kaj Andreo aŭdis la turnon de ŝlosilo en la seruro.

Laca post la aventuro, ĉar li ne dormis dum la tuta nokto, Andreo kuŝiĝis sur la lito, kaj baldaŭ ekdormis.

Kiam li vekigis, la suno brilis sur la kruĉon, kaj ankaŭ seĝon kiu staris en angulo de la ĉambro, sed estis nenio alia. Ankoraŭ iom laca, li restis sur la lito kaj pensis pri la aventuro. Kie nun estas Lizbeta? Feliĉe, Helmo ne vidis ŝin, kaj ne scias, ke ankaŭ ŝi estis tie sub la akvofalo. Estis feliĉe ankaŭ, ke Helmo ne kriis al onklo Konrado, kiam li trovis Andreon, ĉar nun la onklo scias nenion pri la afero. Ĉu li jam trovis,

那男人轻轻地敲着房门，门很快就打开了，出现了一个女人。她示意让他们进去，然后锁上门。他们走进一个小房间，房间内的桌子上有盏灯，借助灯光安德烈第一次可以清清楚楚地看到那绑架者的脸。他是个黑头发、黑眼睛的大个子男人。当那女人问及安德烈时，他只是简短地说了一下。安德烈注意到，这女人管绑架他的那个男人叫赫尔莫，他猜想这是那男人的名字，但他的姓氏是什么他却一无所知。

不久赫尔墨再次抓着安德烈的胳膊，带着他沿着黑黑的、窄窄的楼梯上楼，进到一个很小很小的屋子里，屋子里有张床，还有一个盥洗台，台面上有个壶。借助月光安德烈就看到了这么多，那月光从墙上高高的窗户里倾泻进来。

“你要在这里呆着，直到决定怎么处置你为止，”赫尔墨说道，然后他拉开抽屉拿出一把鞭子。

“如果让我听到你一点动静，你就会尝到它的滋味”，赫尔墨接着说了一句，然后他走了，安德烈听到了钥匙在锁里的转动声。

历险之后的安德烈太累了，因为他整整一晚上都没合眼。他在床上躺下，不一会儿就睡着了。

安德烈醒来时，太阳光照射在那把壶上，也照射在墙角的那把椅子上，除此之外再没有其它东西了。安德烈呆在那张床上，仍然有些疲惫，他琢磨着这次的历险。丽丝贝塔现在在哪儿呢？真是幸运，赫尔墨没有看见丽丝贝塔，所以不知道丽丝贝塔也在瀑布下的那个地方；幸运的还有，当赫尔墨发现安德烈时没有叫康纳德叔叔，到目前为止，叔叔对此事一无所知呢。安德烈又想，叔叔已经发现了他们兄妹俩不在农舍吗？或许丽丝贝塔回去了，如果是那样，那她怎么跟

pensis la knabo, ke la ĝemeloj ne estas ĉe la farmdomo? Aŭ ĉu Lizbeta reiris tien, kaj, se jes, kion ŝi diris al la geonkloj? Kaj kiel ŝi klarigis la foreston de Andreo?

Tiel pensis la knabo dum li kuŝis sur la lito. Tiam li audis paŝojn, kiuj supreniris la ŝtuparon. La pordo malfermiĝis, kaj Helmo envenis. Li portis teleron, sur kiu estis kelkaj pecoj de pano.

"Jen via matenmanĝo," li diris "Estas akvo tie en la kruĉo." Kaj li signis per la mano al la tablo.

"Sed vi ne alportis tason," diris Andreo.

"Tason? Kial vi deziras tason? Vi havas manojn, ĉu ne?" Kaj kun mallonga rido Helmo eliris, kaj denove ŝlosis la pordon.

Andreo iris al la pordo kaj frapis ĝin per la manoj.

"Mi deziras tason," li kriis laŭte.

Li aŭdis, ke la paŝoj de Helmo revenis, la pordo denove malfermiĝis, kaj la viro envenis. Li marŝis rekte al la tirkesto de la tablo, elprenis la vipon, kaj turnis sin al Andreo.

La knabo penis defendi sin, sed li povis fari nenion kontraŭ la granda, forta viro, kiu tenis lin facile per unu mano, dum per la alia li donis al li du fortajn batojn de la vipo. Andreo sentis la severan doloron ĉe la dorso, kaj apenaŭ povis ne krei.

"Jen," diris Helmo. "Mi diris al vi, kio okazos, se mi aŭdos ian bruon de vi. Tio estas nur por averti vin, ĝis vi estos preskaŭ senviva. Ne forgesu!" kaj denove li foriris.

Andreo kuŝis sur la lito sen espero. Li ne sciis kiel li povos eskapi de ĉi tie kaj de Karenlando. Li kredis, ke li eble povus trovi la tunelon, kiu kondukas

叔叔婶婶交代呢？她怎么能说得清安德烈为什么不在家呢？

安德烈在床上躺着时就这样想着，然后他听到了脚步声，有人上楼。门开了，赫尔墨端着盘子进来了，盘子里有几块面包。

"你的早餐，"他说，"壶里有水。"他向那张桌子打了个手势。

"但你没带杯子啊，"安德烈说道。

"杯子？你要杯子干嘛？你有手啊，是不是？"赫尔墨笑了一下出去了，门又锁上了。

安德烈走到门前拍着门。

"我要杯子，"他大声喊道。

安德烈听到赫尔墨的脚步声又回来了，门又打开了，赫尔墨又进来了，他径直走向桌子的那个抽屉，从里面拿出那个鞭子，转向安德烈。

安德烈竭力保护自己，但面对这高大而强壮的男人，他能做什么呢？这男人用一只手轻而易举地就抓住了他，同时用另一只手恨恨地给了他两鞭子。安德烈觉得背上痛得要死，几乎禁不住要叫出声来。

"得，"赫尔墨说，"我给你打过招呼呀，要是听到你发出任何声响，我会叫你难看。这是给你的一个警告，除非你只有一口气了。给我记住！"于是，他又扬长而去。

安德烈绝望地在床上躺着，他不知道怎样才能逃离这里、逃离卡伦兰德。他相信自己还能找到那通向瀑布的地道，但首先他得从这间房子里，从这幢房子里溜出来，但这

al la akvofalo, sed unue li devis eliri el la ĉambro kaj el la domo, kaj tio ne estis ebla. La pordo estis ŝlosita.

Nu, li pensis, estas neniŭ kialo, kial li ne povas manĝi la sekan panon, kaj trinki iom da akvo. Li tion faris, kaj sentis sin pli forta kaj pli freŝa. Tiam li rigardis la fenestron. Eble li povus eskapi tra tio? Sed ĝi estis tro alta en la muro. Li eĉ ne povis trarigardi ĝin; li povis vidi nur la ĉielon.

Tiam li pensis pri la seĝo. Se li staros sur ĝi, eble li povos atingi la fenestron. Silente li movis la seĝon el la angulo, metis ĝin sub la fenestron, kaj staris sur ĝi. Li trovis, ke li povas vidi la straton. Sed sub la fenestro estis nenio, krom la pavimo -- distanco de dek metroj! Plue, kvankam la fenestro estis malfermita je du-tri centimetroj ĉe la supro, li ne povis pli malfermi ĝin. Estis neeble eskapi!

不可能啊，门锁着呢。

嗨，安德烈想，自己必须就着水吃点干面包片。然后他就这么做了，他觉得自己有劲多了，也精神些了。他向窗户看去，也许能从窗户逃出去吧？但窗户太高了，他都不能从窗子望出去，只能看见天空。

他开始想到那把椅子。如果站在椅子上，也许能够着窗户呢。安德烈悄悄地把椅子从角落里挪到窗下，然后站了上去。他发现自己可以看见街道了，但窗下除了地面什么都没有——窗户距离下面街道的路面有十公尺啊！再者，虽然窗户上面打开了大概两、三公分，但却没法再开大些了，从那里逃走是绝不可能的啊！

Ĉapitro 7

Andreo rigardis tra la fenestro ĝis liaj kruroj estis lacaj, kaj tiam reiris al la lito kaj kuŝigis sin. Estis nenia espero en lia koro. Li devis atendi tion, kio okazos. Pri unu afero li ĝojis; Helmo jam diris, ke li ne estas murdanto, do oni ne mortigos lin dum li restas en ĉi tiu domo. Sed samtempe li ne estas bonkora, kaj li promesis vipbati Andreon preskaŭ ĝis la morto, se li faros ian bruon. Kio okazos al li?

De tempo al tempo li aŭdis ion en la strato, kaj rigardis tra la fenestro, sed ne multaj personoj kaj neniaj veturiloj pasis laŭ la strato. Sed li daŭre rigardis, ĉar eble venus okazo por eskapi.

安德烈一直向窗外望，直到腿累的受不了了，就回到那张床上躺了下来。他心里没了任何希望，只能听天由命了。有一件事他还是挺高兴的：赫尔莫说过的，说他不是杀手，所以自己在这儿呆着的时候是会被杀掉的。不过那赫尔莫也不是什么好东西，他说了如果安德烈有任何响动，他就会用鞭子抽死他的。在他身上会发生什么事情呢？

安德烈时不时地听到街上有动静就往窗外看，但没多少人也没什么车在街上经过。安德烈一直看着，因为没准儿会有逃跑的机会呢。

Post eble du horoj li aŭdis, ke iu supreniras la ŝtuparon. Rapide li kuris al la seĝo kaj remetis ĝin en la angulon, kie li unue trovis ĝin. La pordo malfermiĝis, kaj envenis Helmo kun plua seka pano.

"Ĉu mi ne estas bonkora?" li ridetis. "Mi alportis vian tagmanĝon."

Andreo ne respondis, kaj la viro metis la panon sur la tablon kaj eliris. Andreo, kiu komencis esti malsata, manĝis ĝin, kaj tiam rekuŝiĝis sur la lito. Estis nenio alia fari.

Sed post iom da tempo li denove aŭdis paŝojn sur la strato. Li kuris al la seĝo, metis ĝin sub la fenestron, kaj elrigardis. Malsupre sur la strata marŝis du policanoj. Ili frapis ĉe la pordo de alia domo, kaj parolis dum kelkaj momentoj al la virino, kiu malfermis ĝin. Poste ŝi fermis la pordon kaj ili revenis sur la straton. Tiam ili iris al la pordo de la proksima domo kaj simile faris. Kiam ili iris al tria kaj kvara domoj, Andreo eksciis, ke ili faras enketojn pri io. Eble ili serĉas lin! Je tiu penso li tre ekscitiĝis.

Kiam ili preter pasis lian fenestron, li ŝvingis la manon por altiri ilian atenton, sed ili ne suprenrigardis, kaj daŭrigis la marŝadon. Andreo ne kuraĝis frapi la fenestron pro timo de la vipo.

Post momento li aŭdis frapon ĉe la dompordo, kaj povis aŭdi mallaŭtan murmuradon de voĉoj. Sed la pordo denove fermiĝis, kaj tra la fenestro li vidis, ke la du policanoj foriris, kaj daŭrigis la marŝadon laŭ la vojo.

Do, eĉ tiu espero malaperis. Li rigardis la dorsojn de la du viroj, dum ili iris al la domoj ĉe la fino de la strato, kaj sekve li restis sen espero.

La policanoj frapis ĉe la pordo de la

大概两小时后，他听到有人上楼，便赶快跑向那把椅子，把椅子放回最初的那个墙角。门开了，赫尔莫又拿一个干巴巴的面包进来。

“我很仁慈吧？”赫尔莫微笑着，“我给你带来了午餐。”

安德烈没有回答，那男人把面包放在桌子上走了。安德烈觉得饿了，就吃掉了那只面包，然后又在床上躺下。没有别的事情可做啊。

过了一会儿，安德烈又听到街上有脚步声，他跑向那把椅子，把它放到窗户下，站上去往窗外看，下面街上有两个警察在走着，他们敲着另一栋房子的大门，跟开门的女人说了几分钟话，然后那女人就关上了门。两个警察又走向附近的房前，还是同样的做法。然后他们又走向第三栋、第四栋房前。安德烈恍然大悟了：警察在调查什么事，也许是在找他呢！这个念头让他兴奋不已。

当警察经过他的窗前时，他挥动着手想要引起他们的注意，但他们没有往上看，他们继续走着，安德烈因为怕挨鞭子不敢拍打窗户。

不一会儿他听到了敲大门的声音，还听到了低低的说话声。但那门又关上了，透过窗户安德烈看见那两个警察走了，沿着那条路又继续巡查了。

那么，甚至连这个希望也破灭了。警察走向这条街道的最后那栋房子时，安德烈看着他们的后背。他又陷入了绝望的境地了。

警察敲着最后那栋房子的大门，照例地

lasta domo, faris la kutiman interparolon, kaj foriris. Subite Andreo rimarkis, ke ili revenas laŭ la strato. Post du-tri minutoj ili denove preterpasos la domon en kiu li estas. Ideo venis en lian kapon. Rapide li metis la manon en la poŝon kaj elprenis leteron, kiun li ricevis antaŭ kelkaj tagoj. Per kraĵono li skribis sur la koverto, grandlitere, la vortojn:

"HELPU! MALLIBERULO!"

Tiam li provis ĵeti ĝin tra la malfermita parto de la fenestro. La unuan fojon li ne sukcesis elĵeti ĝin, kaj ĝi falis en la ĉambron; sed je la dua provo ĝi elflugis, kaj li rigardis ĝin dum ĝi flirtis tra la aero. Ĉu la policanoj vidos ĝin?

Ĝi falis teren, kaj kuŝis antaŭ ili. Je la granda ĝojo de la knabo unu el ili prenis ĝin kaj rigardis la vortojn. Tiam li suprenrigardis, kaj Andreo ŝvingis la manon. La policano parolis al sia kunulo, kiu ankaŭ suprenrigardis. Tiam ili rigardis la pordon de la domo kaj denove interparolis.

Post kelkaj momentoj tiu, kiu havis la leteron, rigardis Andreon, ŝvingis la manon, kaj...ili formarŝis laŭ la strato.

Andreo preskaŭ ploris. Ĉu, do, ili ne intencis helpi lin? Lia malespero revenis, sed poste li repensis. Ili legis la vortojn skribitajn sur la koverto, kaj ne povis nur lasi lin tie. Ankaŭ, lia nomo kaj adreso estis sur la koverto. Do, li atendis kun pli da espero.

Duonhoro pasis, kaj subite li revidis la du policanojn, kiuj revenis laŭ la strato. Kiam ili venis sub lian fenestron, unu el ili suprenrigardis kaj ridetis kuraĝige. Tiam ili venis al la pordo kaj frapis.

Ĉi tiun fojon estis iom da disputo, kiam la pordo malfermiĝis, kaj post

interparolis, kaj foriris. Subite Andreo rimarkis, ke ili revenas laŭ la strato. Post du-tri minutoj ili denove preterpasos la domon en kiu li estas. Ideo venis en lian kapon. Rapide li metis la manon en la poŝon kaj elprenis leteron, kiun li ricevis antaŭ kelkaj tagoj. Per kraĵono li skribis sur la koverto, grandlitere, la vortojn:

"救命！我被关起来了！"

然后安德烈试着从窗户开着的部分往外扔那信封，第一次失败了，没扔出去，信封落到了房间内，但第二次那信封飞了出去，安德烈看着这信封在空中飞舞，心想：警察能看到吗？

那信封落到了地上，就在两个警察的前面，让安德烈欣喜若狂的是，其中一个警察捡起信封看见了上面写的字，那警察仰脸向上看，安德烈舞动着手儿。那个警察向同伴说了句话，他的同伴也向上看去，然后两个警察看着那栋房子的大门又嘀咕了一阵。

过了一会儿，那个拿着信封的警察看看安德烈，他挥挥手，然后...然后他们居然沿着那条街道走了。

安德烈几乎要哭出来。那么，难道，他们居然不打算解救他吗？他的绝望感又向他袭来，但之后他又想，他们看了信封上的那些字，不可能只是把他扔在这儿，他的名字、地址也在信封上呢。所以他带着更大的希望等待着。

半小时过去了，突然他又看到那两个警察了，他们沿着那条街道又来了，当他们到了他窗下时，其中一人抬头看看，鼓励似地笑了笑，然后他们去敲门。

这次开门的时候出现了一些争执，过了一会儿警察和赫尔莫开始互相叫嚷起来。

kelkaj momentoj la policanoj kaj Helmo komencis krii unu al la alia.

"Mi diras al vi," la knabo fine aŭdis, "ke tio estas oficiala permeso traserĉi vian domon. Nun ni envenas!" Kaj venis la sono de iliaj piedoj en la domo.

Ili venis rekte supren, kaj Andreo kriis, "Jen mi!" Li ne plu timis la vipon. Tiam li aŭdis la voĉon de Helmo.

"Bone; se vi scias, ke li estas tie, vi eniru kaj prenu lin. La pordo estas ŝlosita kaj mi perdis la ŝlosilon."

"Tio ne gravas," respondis unu el la policanoj, kaj tiam li vokis Andreon.

"Ĉu vi estas tie, knabo?"

"Jen mi," respondis Andreo.

Staru for de la pordo. Mi intencas pafi la seruron por malfermi ĝin."

Andreo iris al la fenestro.

"Preta," li kriis.

Venis krakego, kaj post momento la pordo malfermiĝis.

"Nun, junulo," diris unu el la policanoj. "Ĉu vi estas Andreo Trentano de farmbieno Parano apud Montoverda?"

"Tiu estas mi," respondis la knabo kun rideto.

"Ni serĉis vin. Venu kun ni. Kaj vi," li aldonis al Helmo, "estus bone, se ankaŭ vi venos."

"Vi ne havas oficialan permeson aresti min," respondis la granda viro. "Vi trovis la knabon; forprenu lin. Mi ne venos."

"Estos pli bone por vi, se vi venos," diris la policano, "sed vi ne venos, ne gravas. Mi tamen avertas vin; ne iru el la domo. Mia kunulo restos ekster la pordo ĝis kiam ni bezonos vin."

Tiam ili ĉiuj malsupreniris, kaj la du policanoj, kun Andreo, eliris el la domo. Unu el ili restis ekster la pordo, kaj la

"我告诉你，"最后安德烈听到，"这是搜查令。现在我们要进去！"他们在房间的脚步声传了过来。

他们径直地上来了，安德烈喊道，"我在这儿！"他不再惧怕那皮鞭了。那时他听到了赫尔莫的声音。

"好吧，如果你知道他在这儿，就进去带他走吧。门锁着呢，钥匙丢了。"

"没关系，"其中一个警察说道，然后他叫安德烈。

"你在这儿吗，小家伙？"

"我在这儿，"安德烈回应着。

"离门远点，我要朝锁开枪好打开它。"

安德烈走向窗户。

"好啦，"他喊道。

随着一声枪响，很快门被打开了。

"小伙子，"一个警察说，"你是在绿山旁帕拉罗农庄的安德烈·特能塔诺吗？"

"就是我啊，"安德烈笑咪咪地答道。

"我们找过你，跟我们走吧。还有你，"那警察又对赫尔莫说了这么一句，"你最好也跟我们走一趟。"

"你们没有逮捕令，"大个子赫尔莫答道，"你们找到了那孩子，带他走呗。我不去。"

"你去对你有好处，"警察说道，"你不去也没关系，但我警告你，别走出这栋房子，我的伙计会在门外候着，他会一直等到我们需要你时为止。"

然后他们都下楼了，两个警察和安德烈走出了那栋房子。一个警察留在了门外，另一个带着安德烈走街串巷地到了警局。

alia kondukis Andreon tra la stratoj ĝis kiam ili venis al policejo.

Tie oni donis al la knabo bonan manĝon, kiun li danke akceptis, ĉar li estis tre malsata. Dum li manĝis, la policano klarigis, kial oni serĉis lin.

"Oni telefonis nin de Montoverda," li diris, "kaj informis nin, ke oni kaptis vin kaj venigis vin trans la landlimon en Karenlandon. Mi devas konfesi, ke ni ne scias kiel oni povis preterpasi la gardistojn ĉe la rivero, sed ŝajne estis vere, ĉar vi estas ĉi tie. Ni sciis ke oni ne irigis vin el Svenburg, do ni faris enketon ĉe ĉiu domo. Nun, ĉu vi klarigos al mi, kiel vi venis en nian landon?"

Andreo klarigis pri la detektiva laboro, kiun faris li kaj Lizbeta, kaj pri kiel ili sekvis la onklon laŭ la tunelo. Kiam li finis la rakonton, la policano stariĝis ekscitite.

"Kontrabandistoj, ĉu?" li ekkriis. "Do, nun ni povas aresti nian amikon Helmo Dalen. Kaj vi diras, ke vi venis sub la akvofalo? Ŝajnas, ke vi ja trovis la sekretan vojon, por kiu la kontrabandistoj tiom longe evitis nin! Sed atendu unu momenton!" Kaj li iris el la ĉambro.

Post kelkaj minutoj li revenis.

"Mi sendis viron por aresti vian kaptinton," li klarigis. "Kaj nun, ĉu vi povos montri al mi la tunelon al la akvofalo?"

"Mi kredas, ke jes," respondis la knabo, kaj la du stariĝis. Ili eliris, kaj marŝis kune en la direkto de la domo de Helmo, sed antaŭ ol ili atingis ĝin, ili renkontis alian policanon.

"Kion vi faras ĉi tie?" demandis la kunulo de Andreo al la alia. "Kial vi ne arestis lin?"

在警局人们给安德烈拿来了美味佳肴，对此安德烈千恩万谢地接受了，因为他快饿死了。在安德烈吃饭的时候警察告诉他找他的原因。

“有人从绿山打电话给我们，”警察说道，“告诉我们，有人把你抓走，而且越过边境到卡伦兰德去了。我得承认，我们不知道他们怎么躲过河边的警卫，现在看来这是真的，因为你就在这儿啊。我们知道人家不会让你走出斯文博格镇的，所以我们挨门挨户的调查。现在可以说说你们是怎么到我们这儿来的了吧？”

安德烈说了自己和丽丝贝塔做侦探的事情，还说了他们是如何沿着地道跟踪叔叔。当他讲完了事情经过，那警察激动地站了起来。

“走私贩，是不是？”他叫了起来。“那样，现在我们就可以逮捕我们的朋友赫尔莫·达伦了。你说过你们从瀑布下过来的，是不是？看来你确实发现了那条密道，就是这条密道，让走私贩避开我们那么久！不过，请稍等一下！”这警察走出了房间。

几分钟后他又回来了。

“我派了一个人去逮捕绑架你的那个人，”这警察解释说，“现在你能指给我通向瀑布的那条地道吗？”

“我相信我能。”安德烈回答道，他和警察两人站了起来。他们走了出去，沿着赫尔莫的那栋房子的方向走着，但还没到那栋房子就碰到了另一位警察。

“你在这里干什么？”和安德烈在一起的警察问另一个警察，“你为什么不去逮捕他？”

"Mi bedaŭras, sinjoro inspektoro," respondis la viro, kaj por la unua fojo Andreo eksciis, ke la unua policano estas inspektoro, "sed Helmo Dalen sukcesis foriĝi. Mi eniris la domon, sed li jam ne estis tie. Devas esti, ke li eliris malantaŭe dum Tomas atendis ĉe la antaŭo."

"Do," respondis la inspektoro, "vi venu kun ni, Braŭn; ni iras al la tunelo." Kaj ili ĉiuj rekomencis la marŝon.

Andreo kondukis ilin al la vojo per kiu li eniris la urbeton, kaj post iom da marŝado ili atingis la vojeton. Kiam ili trovis sin inter la rokoj kaj ŝtonegoj, la knabo ne estis certa, kie estas la enirejo de la tunelo, kaj ili devis serĉi.

Baldaŭ ekkrio de Braŭn anoncis, ke li trovis ĝin, kaj kune ili eniris. La inspektoro portis elektran lampon, kaj per ĝia lumo ili povis facile vidi en la tunelo. Ĝi ŝajne estis pli larĝa ol tiu ĉe la alia flanko de la rivero, kaj ili povis marŝi sufiĉe rapide.

Ili baldaŭ atingis la finon de la tunelo, kaj trovis sin sur la tre mallonga vojeto, kiu kondukis sub la akvofalon.

Subite la inspektoro haltis, kaj levis avertan manon. Tiam li montris per la fingro al la tero, kaj ili vidis piedsignon en la malseketa tero.

"Tio estas freŝa," li flustris. "Iu venis antaŭ ni. Necesas, ke ni iru zorge."

Kaj ili antaŭeniris malrapide kun multaj ĉirkaŭrigardoj. Kun granda zorgo ili iris sub la akvofalon, kaj alproksimiĝis al la tunelo. Andreo vidis la ŝtonegon, malantaŭ kiu li lasis Lizbetan, sed estis neniu tie.

“对不起，警长”那警察答道，“赫尔莫已经逃走了。我进到那房子里，他已经不见了。应该是托马斯在前面等着的时候，他从后面溜走了。”

“那么，”警长说道，“布朗，你和我们一起走。咱们去地道。”于是，他们又向前走起来。

安德烈带着大家去他来这个小镇走的那条路，走了不久他们就到了那条小路。当大家置身于那乱石中的时候，安德烈拿不准地道的入口在哪里了，他们得找一找。

没多久布朗叫了起来，他找到了入口，大家就一同进去了。警长带着电筒，借助灯光大家在地道里能看得很清楚，这里似乎比河的另一边宽一些，他们可以走得很快。

没多久就到了地道的尽头，大家发现到了一条很短的小路上，这条小路通往瀑布的下面。

突然警长停了下来举手示意有情况，他用手指指向地面，大家看到了潮湿的地上有脚印。

“这还是新的呢，”警长小声说，“有人在我们之前来过，大家要小心。”

他们慢慢地往前走，不时地看着四周。大家都小心谨慎地在瀑布下走着，走近那个地道，安德烈看见了那块大石头，他当初把丽丝贝塔留在了石头后，但现在那里却空无一人。

Ĉapitro 8

La inspektoro haltis.

"Povas esti," li flustris, "ke Helmo Dalen venis ĉi tien, aŭ eble iu alia venis kun kontrabanaĵo. Ĉiuokaze estos dangero. Vi, do, restu malantaŭ mi, dum mi provas la enirejon."

Tiam je la surprizo de Andreo li demetis la jakon kaj ĉapon, pendigis la jakon sur bastono, kiun li kunportis, kaj metis la ĉapon super ĝin.

"Sendube estas neniu ĉi tie," li tiam kriis laŭte. "Mi eniros!"

Kaj li antaŭenmetis la bastonon tiel, ke la vestaĵoj montriĝis antaŭ la tunelo. Tuj oni aŭdis krakegon, kaj truo aperis en la jako. Iu pafis ĝin je distanco de ĉirkaŭ unu metro.

Sed preskaŭ en la sama momento venis alia pafo, kaj viro falis el la tunelo. Estis Helmo. Tuj poste Andreo kaj la policanoj aŭdis voĉojn kaj paŝojn en la tunelo. Ili atendis dum momento, kaj tiam du viroj aperis. Ili rigardis la falintan viron kaj tiam la policanojn kaj la knabon. Unu el la viroj estis policano el Montoverda, kaj la alia, je la granda surprizo de Andreo, estis...lia patro!

"Patro!" li ekkriis. "Kion vi faras ĉi tie?"

"Kion mi faras ĉi tie?" ripetis la patro kaj ridis. "Jen bela demando! Mi faras oficialajn aferojn. Sed mi povus demandi al vi, kion vi faras ĉi tie! Tamen, unue ni devas fari ion pri tiu," kaj li indikis Helmon.

La viroj rigardis tiun kaj vidis, ke li ankoraŭ vivas.

"Do, mi zorgos pri li," diris la inspektoro. "Ni reportos lin al Svenburg, kaj mi supozas, ke la knabo iros kun vi. Mi ĝojas, ke ni sukcesis

警长停了下来。

"可能，"警长低声说道，"赫尔莫·达伦来过这儿了，也可能另一个人带着走私物品到这儿来过。无论如何都会有危险。所以我试探着进去的时候，你们就呆在我后面。"

让安德烈吃惊的是他脱下夹克、摘下帽子，把夹克挂在随身带的一根棍子上，并把帽子放在棍子的顶部。

"这儿肯定没人，"之后警长大声喊道，"我要进去啦！"

警长把棍子放在前面，让那些衣物出现在地道前，人们马上就听到了一声很大的响声，夹克里出现了个洞，有人在约一米开外的地方射中了它。

但几乎与此同时，传来了另一声枪响，地道里一个男人倒了下来，那是赫尔莫。很快安德烈和警察们就听到了地道里的说话声和脚步声，他们等了片刻，然后出现了两个男人，这两人看了看倒在地上的那个人，然后又看看警察和那个男孩子。这两人中其中一个是绿山的警察，而另一个，让安德烈大吃一惊的是，那另一个是...是他的爸爸！

"爸爸！"安德烈叫了出来，"你在这儿做什么？"

"我在这儿做什么？"他爸爸重复着他的话笑了，"瞧，问得真好啊！我在办公事。不过我得问问，你在这儿干什么！但首先咱们得把这人处理一下。"他指着赫尔莫。

人们看了看赫尔墨，发现他还活着。

"那么我就不操心他啦，"警长说道，"我们把他带回斯文博格镇，我想这小家伙跟你们走。我很高兴终于找到他啦。毫无疑问我们今后还会为地道的事儿联系的。"

trovi lin. Sendube ni komunikos kun vi poste pri la tunelo."

Li diris la vortojn al la policano, sed estis la patro de Andreo kiu respondis.

"Mi diros al vi nun, kion ni faros rilate al nia flanko. Ni detruos ĝin per eksplodilo. Bonvole informu vian estron pri tio."

La inspektoro rigardis lin kun surprizo.

"Kaj vi, sinjoro, estas...?" li demandis.

"Kolonelo Trentano, estro de la dogana fako de nia lando," estis la respondo.

"Sinjoro Kolonelo," diris la inspektoro, "mi bedaŭras, ke mi ne sciis, kiu vi estas. Mi certe informos mian estron."

"Dankon," diris kolonelo Trentano. "Kaj mi dankas vin ankaŭ pro via servo al mia filo. Ŝajnas ke li jam decidis fari la saman laboron kiel la patro, ĉu ne?"

Kaj inter ridoj de ĉiuj, la viroj adiaŭis unu la alian; la Karenaj policanoj komencis forporti Helmon; kaj Andreo, lia patro kaj la policano el Montoverda eniris la tunelon. La knabo volis fari demandojn, sed lia patro malpermesis tion.

"Vi povos demandi pri ĉio kiam ni alvenos ĉe la policejo de Montoverda," li diris.

Baldaŭ la tri atingis la finon de la tunelo, kaj grimpis el la truo ĝis la tero. Kaj tie apud la enirejo staris Lizbeta.

"Jen la knabino," diris la kolonelo, "kiu diris al la polico pri la tunelo, kaj pri tio, kio okazis al vi."

"Patro," diris la knabino, "vi restis tre longe en la tunelo, kaj mi kredis, ke mi aŭdas pafojn."

"Estis pafoj," respondis la patro, "sed ne gravas. Ni estas tute sanaj."

警长对那警察说了这些，但答话的是安德烈的爸爸。

“现在我就告诉你我们这方面会做些什么。我们要炸掉这地道，请把爆炸的事儿告诉你们的头儿。”

那警长吃惊地看着他。

“你，先生，你是...?”警长问道。

回答是：“特伦特上校，我国海关部门的负责人。”

“上校先生，”警长说，“很抱歉我不知道你是谁，我一定会告诉我们的上司。”

“谢谢，”特伦特上校说，“我还要谢谢你救了我儿子。好像他已经决定要步他爸爸的后尘了，是不是？”

笑声中大家互相道别。卡伦兰德的警察们带走赫尔莫，安德烈、安德烈的爸爸和绿山的警察走进那地道，安德烈想问点什么，但他爸爸阻止了他。

“咱们回绿山警局后你可以随便问”，他的爸爸说道。

不久三人到了地道口，他们从洞里爬出到地面，丽丝贝塔站在出口旁。

“就是这个姑娘，”特伦特上校说，“是她告诉警察地道的事儿和你的事儿。”

“爸爸，”那女孩儿说道，“你们在地道里呆了那么久，我觉得自己听到了枪声。”

“是枪声，”女孩儿的爸爸答道，“但没关系，我们都没事儿啊。”

Ili marŝis ĝis la vojo, kie polica aŭtomobilo atendis ilin. Ili eniris ĝin kaj forveturis, kaj baldaŭ atingis la policejon.

Kiam ili eniris, Andreo ne povis atendi plu.

"Patro," li diris. "Mi volas tiom demandi. Ĉu vi vere estas estro de la dogana fako? Kaj kial vi venis hodiaŭ al Montoverda, kaj kion...?"

"Atendu, atendu," ridis la patro. "Mi ne povas respondi al kvindek demandoj en la sama momento. Unue, Lizbeta povas diri al vi, kion ŝi faris post via kapti."

"Mi vidis, ke la viro kaptis vin," diris la knabino, "kaj kiam vi ambaŭ foriris, kaj la viro ne vidis min, mi revenis laŭ la tunelo. Mi tre timis, ĉar estis mallume kaj mi estis sola, sed finfine mi elvenis, kaj tiam mi devis marŝi al Montoverda kaj informi la policon."

"Tiam," daŭrigis ilia patro, "la inspektoro telefonis, unue al la polico de Svenburg, kaj due al mi por diri, ke oni eltrovis la tunelon. Li ne diris, kiu eltrovis ĝin, kaj estis granda surprizo al mi, kiam mi trovis, ke vi jam estas en Karenlando!"

"Estis granda surprizo al mi," diris la inspektoro, kiu ĵus envenis, "kiam mi eltrovis, ke ili estas viaj infanoj!"

"Mi povas imagi tion. Nu, kiam la Svenburga polico telefonis por diri, ke ili trovis vin, mi eliris kun Lizbeta kaj la policano por viziti la tunelon. Lizbeta gvidis nin al ĝi kaj atendis tie dum ni eniris. Dum ni marŝis laŭ la tunelo, ni subite aŭdis paŝojn, kaj tiu viro envenis. Li preskau koliziis kun ni, sed feliĉe li ne vidis nin, kaj haltis ĉe la enirejo.

"Ni atendis sufiĉe longan tempon, kaj tiam ni aŭdis aliajn paŝojn. Kelkajn minutojn poste ni aŭdis iun diri:

他们一直走到警车等他们的那条路上，大家坐上车走了，很快就到了警局。

他们一走进警局，安德烈已经等不及了。

“爸爸，”安德烈说道，“我想要问很多问题，你真的是海关部门的负责人吗？为什么今天回绿山？还有...？”

“等等，等等，”他的爸爸笑了，“我没法同时回答这么多问题啊。首先丽丝贝塔可以告诉你，你被抓了之后她干了什么。”

“我看见那个人抓住了你，”那女孩说道，“当时你们俩走了，那人没发现我，我就沿着地道往回走。我怕极了，因为那么黑，我又孤零零的一个人，但我终于出来了，然后我不得不回绿山去报警。”

“然后，”他们的爸爸接着说，“警长打电话，首先告诉斯文博格的警察，然后告诉我说已经发现了地道，他没说是谁发现的。当我发现你们已经在卡伦兰德的时候我还真是大吃一惊呢！”

“我也是大吃一惊，”刚进来的警长说道，“当我发现他们是你的孩子的时候！”

“可以想象得到。嗯，当斯文博格的警察打电话说他们找到了你，我就和丽丝贝塔还有警察就出动去看地道。由丽丝贝塔带路，我们进去的时候她在那儿等着。我们沿着地道走的时候突然听到了脚步声，那个人进来了，他几乎撞到我们，幸亏他没看到我们，他在入口处停了下来。”

“我们等了很久，然后听到了别的脚步声，几分钟后我们听到有人说：“毫无疑问这儿没有人，我进去啦，”我看到了警察的

'Sendube estas neniŭ ĉi tie; mi eniros', kaj mi vidis la formon de policano. La viro tuj pafis, kaj mi pafis ankaŭ lin. Tiam mi trovis, ke ne estis policano, sed nur lia jako! La reston vi jam scias."

"Sed kion pri onk..." komencis Andreo, sed lia patro donis al li avertan rigardon, kaj li ne diris pli.

Kolonelo Trentano faris kelkajn aranĝojn kun la polica inspektoro, kaj tiam eliris kun la du infanoj.

"Mi ne volis, ke vi menciŭ onklon Konrado," li diris, kiam ili estis sur la strato, "ĉar Lizbeta ne menciis lian nomon en la policejo. Ŝi diris nur, ke vi sekvis viron en la tunelon. Kaj pro tio, ke onklo Konrado ĉiam bone agis al vi, kaj ke vi estis gastoj en lia domo, mi ne volis, ke oni malliberigu lin. Kaj mi jam sendis letereton al li, por sciigi lin ke vi estas kun mi. Tio ne estis vera, ĉar je tiu tempo, junulo, vi estis en Karenlando!"

"Tio estas bona afero," respondis Andreo, "sed...se li estas kontrabandisto, ĉu vi rajtas fari tion? Ĉu la polic...?"

"Ni ne kaptis lin dum la ago," diris la patro. "Do, kiu rajtas diri, ke li estas kontrabandisto? La polico nun lasis la aferon en miaj manoj...kaj mi intencas paroli kun onklo Konrado, kiam ni atingos la domon."

身影, 那人立刻开枪了, 我也向那人开枪。然后我发现原来不是警察, 只是他的夹克! 剩下的事儿你都知道啦。”

“那叔...”安德烈又开始问了, 但他爸爸用眼神示意, 他就没有再问下去。

特伦特上校和警长作了一番安排, 就和两个孩子走了出来。

“我不想你们提起叔叔,”当他们走到街上的时候, 安德烈的爸爸说道, “因为丽丝贝塔在警局没有提他的名字, 她只是说你跟着一个男人进了地道。因为叔叔一向对你们很好, 在他家你们是客人, 我不想他被逮捕, 我已经写信告诉他你和我们在一起, 那是假的。因为那时, 小家伙, 你在卡伦兰德啦!”

“那倒是好事情,”安德烈答道, “但...但他是走私贩啊, 你能那么做吗? 警察...?”

“我们采取行动的时候没有抓他,”爸爸说道, “那么, 谁敢说他是走私贩呢? 现在警察已经把这事儿交给我处理.....我打算到他家后跟叔叔谈一谈。”